

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

**Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ
(ΕΡΩΞΕΙΣ – ΜΕΤΑ-ΕΡΩΤΙΚΑ – ΕΡΩΤΟΚΟΠΟΣ)**

ΑΘΗΝΑ 2002

copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ. 3619249
E-mail: kbouras@compulink.gr
web-site: www.konstantinosbouras.gr

Έργα του ιδίου:

Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρωσ, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλιά των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
Έρωσ Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
Αγαύης Έρωσ, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
Έρωσ Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
Έρωτες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
Έρωσ Παλίμψηστος, Το Ροδακίό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Όρθρος Αιώνος, δυτικές ινδίες 2000.
Ερωτικά Μοιρολόγια, Παρουσία 2002.

ΕΡΩΞΕΙΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Είμαι ο στήμονας μιας άγριας
ορχιδέας
Μέσα μου φουντώνει ο μουσώνας
μιας έρημος πιο άγριας
κι από το αχανές Σύμπαν.
Πεδικλώνω τη μοίρα μου
με συμφορές
στρώνω το δρόμο μου
με κάρβουνα αναμμένα
συνδαυλίζω πυρκαγιές
σε δάση που κάποτε
θα γίνουν το σπίτι μου
Κι όμως, πάνω απ' όλα μένει
αυτή η άφατη θλίψη
των ταξιδιών χωρίς γυρισμό
των προσώπων που περιπλαν-
νιούνται
ωσεί πεθαμένοι.

Παρίσι, 20.2.2001

ΤΙΤΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

Τα κομμένα μέλη παραληρούν
μέρες μετά την αποκοπή τους
Φθονούν τα χόρτα και τα μυρωδικά
όταν τα μαγειρεύουν
Φρονούν παρ' όλα αυτά
ότι όλα έγιναν όπως πρέπει
και το νυστέρι φτάνει βαθιά στην πληγή
για να την ξεματώσει.
Φτηνές, φτηνές κραυγές
βγάζουν οι σάρκες
που τσουρουφλίζονται
στις Πύλες της Κολάσεως
και το αστέρι
στέλνει κλεφτές ματιές
στη μαύρη τρύπα
που θα το καταπιεί.
Απολαμβάνει όμως μέχρι τότε
την πρόσκαιρη ελευθερία του
μένεα πνέον
κατά των ομοφύλων του
που το εμποδίζουν να χορέψει
με τα ασύστολα φτεροκοπήματά τους:
«Εμπρός! Κι αν μας περιμένει
ένας τάφος
ας τον λαμπρύνουμε με τα
ερωτοκοπήματά μας!».
Έτσι έλεγαν τα φτωχά αστέρια
κι έπεφταν ομοθυμαδόν
στο μαύρο κενό
από του έρωτος τη μαρμαρυγή
βεβαρημένα.

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Το κόστος της ελευθερίας
πληρώνεται με δάκρυα.
Κι αν δεν πιστεύεις στη δύναμη
των δακρύων;

Ταξίδεψα σ' ανείπωτα περιβόλια
βύθισα το μπαστούνι μου
σ' ανείδωτες χιονιές
Έφτιαξα τη φωλιά του κούκου
που δε λαλεί
παρά μια φορά την αιωνιότητα
όταν συναντήσει το ταίρι του.
Κέρδισα τη θλίψη
που πληρώνεται με σταγόνες
αίμα
πηχτές
στα βρώμικα πλακόστρωτα.
Μύρισα τη γαλήνη
ανύποπτων μίσχων
Συναγωνίστηκα τις μέλισσες
στο πέταγμα.
Το τελευταίο δειλινό
ψαλίδισα τα φτερά μου
και ρίχτηκα στη φωτιά
γιατί δε συνήθισα
να σέρνομαι.

25.2.2001

ΣΥΝΘΛΙΨΙΣ

Το άδειο δωμάτιο
με τα περιστέρια
    υψηλών καταδύσεων
σε καλεί να το εγκαταλείψεις
γιατί σε λίγο θα διαλυθεί
εις τα εξ'ων συνετέθη
σαν τοπίο με πολύ νερό
    και λίγη τέμπερα
Πιο σταθερές κι από τα πράγματα
    είναι οι αναμνήσεις.
Δεν ξεφτίζουν ποτέ.
Μόνο επιχρωματίζονται.

Goutte d'or, 1.3.2001

ΛΕΥΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Τα λουλούδια φυλακίζουν τον ύπερο
και δεν ανθίζουν
Διαμαρτυρία εναντίον του μετεωρίτη
που τα απέκοψε από το χάδι του ήλιου
και το φιλί το επιούσιον.

-Ας μάθουμε να θάλλουμε
και στη σκοτεινιά.
Μόνο εκείνα τα είδη
θ' αντέξουν.

8.3.2001

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Το φεγγάρι ματώνει
πάνω από τον Ισημερινό
κι εσύ βουλιάζεις στη νοσταλγία
του μέλλοντος
γιατί απέκαμες με το παρελθόν
να τυραννιέσαι
δέντρο που του στέρησαν
τον καρπό
και τη γύρη.

Η θλίψη σβήνει
με την αποθυμιά του θανάτου
Η αποφορά των ελών
απαλείφει το τάγγισμα
λεμονιών φαύλων
και η νύχτα φοράει το φεγγάρι
για σημαία
για να μην την καταπιεί το σκοτάδι
που η ίδια γέννησε.

9.3.2001

ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Να κρατιέσαι την ώρα
της μεγάλης τρικυμίας
Να χαλαρώνεις
την ώρα της ευτυχίας

Και πάνω απ' όλα να θυμάσαι:
τίποτα δε διαρκεί
εκτός από τη θλίψη εκείνων
που γυρεύουν να παγώσουν
τις Χίμαιρες.

14.3.2001

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

-Δεν είστε ματαιόδοξος;

-Μα εγώ αγαπήθηκα...

(η στιχομυθία ανήκει στη διακεκριμένη
ψυχαναλύτρια και φίλη Αθηνά Αλεξανδρή)

Η φλόγα σου τρεμοπαίζει
από το πειρατικό αεράκι
του φθόνου.

“Άφες αυτοίς...

ου γαρ οίδασι τι ποιούσι.”

Το στοίχημα είναι αλλού

Όταν θα έχει ψοφήσει

το φτηνό σαρκίο μας

και δε θα έχουν οι εχθροί

ποιον να πετροβολούν

τότε ένας στίχος

μία αποστροφή

μία παράγραφος

ένα χωρίο

θα βοηθήσουν ίσως να γίνει ο κόσμος
συμβατώτερος με τα όνειρά μας.

20-29.3.2001

ΑΣΩΜΑΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Πώς μπορείς να πεις
για τη φωτιά που δεν έχει σώμα;
Πώς να πληρώσεις
φύλα αδειανά
με το νόμα των σωθικών σου
το πιο ακριβό,
το προορισμένο για τα πετεινά
της αθανασίας;
Οι άνεμοι μας περιγελούν
με τις κραυγές τους
κι ένα ξωτικό αποκοιμήθηκε
στης Κασταλίας κρήνης
το νερό
κι εξανθρωπίστηκε.

8.4.2001

ΑΣΤΡΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Την τρυφερότητά σου ποθώ
Το αστέρι ερωτοτροπεί με το θάνατο
προετοιμάζοντας μία μεγαλειώδη
έκρηξη.

Στον κυκλώνα του καινούργιοι αστέρες
θα σχηματιστούν
για να πιάσουν το νήμα της ανέμης
από την αρχή.

Το βλέμμα σου ποθώ
Μαύρη τρύπα
που ετοιμάζεται να καταπιεί
δισεκατομμύρια άστρα
από τον τρόμο του κενού
και την απληστία της σκόνης
που βιάζεται να πυρακτωθεί
για ν' απελευθερώσει τα αέρια
από τα οποία γεννήθηκε
το πρώτο κλάμα
του μωρού που ακόμα ψάχνει
τον αφέντη του
και περιπλανιέται στις αχανείς
φτωχογειτονιές του σύμπαντος
με τα παιδιά που παίζουν
ποδόσφαιρο
στις παραλίες.

9.4.2001

ΑΡΗΣ

Θεοειδής το δέμας
προσφέρεις τους θυσάνους
της μασχάλης σου
να λατρευτούν
από τα κολεόπτερα,
τ' αποδημητικά
μιας άλλης εποχής
που το εδώ συνάδει με το τώρα
και η πορφύρα με το κυανούν.

10.4.2001

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ

Η πιο μακρά απόσταση
είναι εκείνη
που η ψυχή μας αρνείται
να διανύσει
Η σπαρμένη με λευκά κυπαρίσσια
και πλάσματα χωρίς ιχώρ
Η οποία δε βγάζει στο άντρο των Νυμφών
και πόρρω απέχει από την κρήνη
της Μναμοσύνης.

Όμως εσύ διατρέχεις εύκολα το κενόν
πιο γρήγορα από το φως,
απείρως πιο γρήγορα από τις ακτίνες
του φωτός
μηδέποτε φοβούμενος

Γιατί ο Φόβος απώλεια ενέργειας
κι ο Δείμος καιροφυλακτεί
ν' αρπάξει τις πλανημένες ψυχές
που περιστρέφονται περί το άτομό τους
και γυρεύουν αλλόφρονες ν' αρπαχθούν
από περιπλέουσες κόμες
φωτεινών ψυχών που οδεύουν
προς την ελευθερία.
Γιατί ο Έρως ισχυρότερος
από το Θάνατο.

14.4.2001

ΧΩΡΙΣ ΙΧΩΡ

Οι ψυχές που προσκολλώνται στους αετούς
τρομαγμένες από τον τρικέφαλο

Κέρβερο

-λιοντάρι, σκύλος, λύκος-
αγωνιούν και σπαράσσουν
τα λιγοστά ιμάτιά τους,
αδυνατώντας ν' ανοίξουν δρόμο

προς το Φως

αφού τον επίγειο βίο τους σπατάλησαν
ανήμπορες για Έρωτα
βουλιμικές των απολαύσεων.

14.4.2001

ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Κύαμοι κι ερέβινθοι,
καταφύγιο των μιαρών ψυχών
αίτινες δεν αρέσκονται
στη βροχή από ρύζι
που πίπτει εις την κεφαλήν
των νεονύμφων:
αγώνας δρόμου των φιλότιμων ψυχών
ν' απ-οικήσουν το άπειρο.

14.4.2001

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ

Ακούω τα χρυσάνθεμα να ουρλιάζουν
αναζητώντας μία λιγότερο ασφυκτική
ευτυχία,
γεύομαι τα σύννεφα
που πάτησε ο Δίας
με την υγρή του τρίαινα,
οσφραίνομαι συμφορές
στη μήνι του Ποσειδώνα,
ψηλαφώ την αγωνία των χθόνιων θεών
να δουν το φως του Απόλλωνα
από την ανάποδη,
και ταξιδεύω ολονυχτίς
σε σύμπαντα που δεν είδε
ανθρώπου μάτι
και περιμένουν ν' αποκαλυφθούν.

17.4.2001

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Οι μοναχοί θρέφουν τα ψάρια
που θα φαγωθούν τη Μεγάλη Παρασκευή.
Εμάς;

Τώρα δεν έχω καμιά αγωνία
γιατί όλα θα γίνουν όπως είναι
να γίνουν.

Εξ άλλου ζήσαμε αρκετά.

Έτσι δεν είναι;

Ο ήλιος στις ακρογιαλιές...

Οι φωνές των παιδιών.

Ακόμα κι αν ξαναρχίζαμε
το ίδιο σπάταλοι θα ήμασταν

το ίδιο ερωτικοί,

αναλώσιμοι στη διακριτική
ευχέρεια του ανέμου

να μας σπείρει σε όποια ήπειρο
δει

ακόμα και τις φανταστικές
και τις βυθισμένες,
εκείνες που τρέμουν τις νύχτες
από τις μελλοντικές λιτανείες
για να εξευμενίσουν το θεό
της βροχής.

22.4.2001

ΤΕΥΚΡΟΣ

Το τύμπανο μένει δίπλα στο κρεβάτι μου
ξεχασμένο,
το τύμπανο που θα κάνει
τις ταξιαρχίες των αγγέλων
να τρέξουν
να παραλάβουν το σώμα
πριν βυθιστεί
στη σαπίλα των σπόρων
που πεθαίνουν χωρίς ελπίδα
ξεσηκωμού,
κι η ανάσταση
ένα όνειρο που δεν έβλεπαν ποτέ
οι ήρωες της Τροίας,
βαθιά προσηλωμένοι στη λάσπη
του Σκάμαντρου
και τους μυρωμένους μηρούς,
ούτε καν όταν η τσίκνα
έφτανε ψηλά, στο θρόνο του Διός
για να ευφράνει τους αθανάτους
με την ολιγωρία του καπνού
που αναδύεται χορευτικά προς
τα ερέβη
ως άνθος ματαιοδοξίας
απέθαντης.

23.4.2001

ΑΜΠΩΤΗ ΣΤΟ ΝΕΙΛΟ

Σκέφτομαι με εικόνες
χωρίς οι εικόνες που με κατακλύζουν
καθημερινά
να με αποπροσανατολίζουν
Γιατί κατέχω τον αλάθητο ειρμό
της επιθυμίας
που βάζει τάξη στ' άλογα
τ' αφηνιασμένα
και την Τάξη υπονομεύει
με μια λογική που αποφεύγουν
να κατονομάσουν τη λογική της
τα σχολικά εγχειρίδια
Χωρίς να ξέρει κανείς
πού εγεννήθη
και πόθε εκπορεύεται
Να μας φιμώσει με το ακαταλόγιστο,
εμάς, τους ερεσίφρονες
του ερέβους,
που και η άμπωτη ποθεί
να μας προσβάλλει
αρνούμενη να μας καταπιεί.

24.4.2001

ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΧΡΟΥΣ ΑΛΥΚΗ

Στις πορτοκαλόχρωμες αλυκές
εκτίμησα το κυανούν τ' ουρανού
ανυψωνόμενος πάνω από την αναδίφηση
των ξασπρισμένων οστέων
το κέρασ της Αμαλθείας αδειάζοντας
εις τους τέσσαρας ανέμους
μην τύχει σε άλλον θνητό
και χαριστεί
η ευκολία που στοίχειωσε εμάς
στην ποίηση, στον έρωτα
και στη γραμματική
που δίνει πνοή στο απολι-
θωμένο δάσος της Επι-
θυμίας
Τα προϊστορικά κολεόπτερα
και οι γυρίνοι,
οι αμμωνίτες γυρεύουν ν' αναστηθούν
για να διεκδικήσουν το έχει τους
στην αθανασία της φθοράς.

24.4.2001

ΙΑΩ-ΙΩ

Ο ναός χτίζεται ερήμην μας
στην άλλη διάσταση του Χρόνου
Οι πράξεις μας τον υψώνουν
ή τον τaráσσουν,
ως βράχο θαλασσόδαρτο,
και πάλι υπομένουν
οι γενεές εκείνων που φύγαν
και μετώκησαν Απέναντι
τη φωταψία των μήλων
στο κορμί το εωθινό
που πάλλεται,
χορδή,
στη λύρα του Απόλλωνα,
παρακαλώντας το άγγιγμα
το περικάλλον
και τον φρικτό ορυμαγδό
της νιότης
μέσα στου αλάβαστρου
και στου όνυχα
τη μαρμαρυγή.

2.5.2001

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΙΑ

Πέρασα χρόνια
με το κελάρυσμα
των φύλλων του πλατάνου
και την ανθισμένη αμυγδαλιά,
με τις σοβατισμένες πέτρες
που δυσκολεύονται ν' ανασάνουν
στο πάτημα του ήλιου,
με την ανέξοδη ηχώ
των αποκλεισμένων αναστεναγμών
σε δαιδαλώδη πνευμόνια,
κι ο Μινώταυρος κουτούλησε
πολλές φορές
τη δαμάλα τη θεϊκή,
ελπίζοντας πως θα γενούν
άνθρωποι
να εξολοθρεύσουν τα τέρατα
που κοιλοπονούσε η Γη,
δέσμια, χιλιετίες ολόκληρες,
των Τυφώνων
και των Κυκλώνων
που έσπειραν οι Χθόνιες Θεές
για να εκδικηθούν
τους θεούς του Ολύμπου
που τις εκθρόνισαν,
κι η θεϊκή βελανιδιά
μάταια αναρίγησε
αιώνες και αιώνες
μέχρι που έπαψε
του Δία το σφυγμό
να μετράει
με ιλαρές φωτεινές στιγμές.
Αυτό το καράβι γλιστράει
στη ράχη της θάλασσας
όπως ο τυφλοπόντικας
στο λάδι του Προφήτη Ηλία
το ξωκλήσι.

8.5.2001

ΘΕΑ-ΓΟΝΙΑ

Θύουμε καθημερινά
σε άλλους θεούς
εθελοντικώς εκθειάζοντας
θνητούς θώκους

κι ο ωκύπτους ήρωας
δεν θα μας χαριστεί
όταν θα εκλιπαρήσουμε
το έλεός του

και τη σωματική του ρώμη
για να περάσουμε Απέναντι.

9.5.2001

ΛΑΟΘΟΗ

Μέσα σε τόσες συνομιλίες
θα βρούμε μια ρωγμή
          σιωπής
για να φωλιάσουν
τα ξεπατρισμένα κυκλάμινα,
που λοιδορούν τις νύχτες
          τους κατακτητές
                  των πόλεων
που άλλοτε έφεραν μεγάλα ονόματα
και πνίγονται τώρα
στη λάσπη των καβαλαραίων
που έκαναν σπίτι τους
τη σέλα των αλόγων,
κρεβάτι τους το διάσελο
και ταίρι τους το αγέρι.

11.5.2001

ΝΕΜΕΣΙΣ

Το μίσος φυραίνει την ψυχή.
Στα περιβόλια του ήλιου
αφέθηκα για να επαναπατριστώ
στη σχεδία εκείνη
που δεν έχει πρύμνη και πλώρη,
που δε γνωρίζει Δύση
κι Ανατολή,
μόνο αρμενίζει μεσοπέλαγα
σ' έναν ωκεανό από χρυσάνθεμα,
και τα χερουβείμ
σπεύδουν να ψάλλουν στην κουπαστή
μελωδίες συνοδεία οργάνων
που δεν έχει δει ανθρώπου μάτι
και χέρι θνητού
δεν έχει αγγίξει
τις χορδές τους.

Σε αυτή την περίεργη
ακινήσια καθηλώθηκα
καταμεσής του άφατου.

Κάποτε πετάω πέτρες στο νερό,
άλλο παιδί.
Στίχοι μου οι κυκλοτερείς αναταράξεις.

15.5.2001

ΑΝΕΠΑΙΣΘΗΤΩΣ Μ' ΕΚΛΕΙΣΑΝ...

Στο κλουβί ο πάγος χοντραίνει
Σε λίγο δε θα χωράω
να βγω από το πέρασμα
ούτε για να χαϊδέψω το
βλέμμα σου.

Θα σε φαντάζομαι,
τίγρης
θαμμένος στην Ανταρκτική
ενός πόθου,
που κανένας ήλιος
δεν είναι ικανός να λιώσει.

Έπειτα ήρθε ο δράκος,
φύσηξε φλόγα
και ξαναειδωθήκαμε.

17.5.2001

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΜΠΗΙΑ

Αφέσου με εμπιστοσύνη
στην καλοσύνη του Δημιουργού.
Ό,τι ποθείς να βρεις
άλλοι στό 'χουν χαρισμένο
στην άκρη του δρόμου,
στην αρχή της εποχής.
Το μόνο που μένει
είναι να το ανακαλύψεις.

17.5.2001

ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Επί τέλους μία μέρα
που θά 'θελα νά 'μαι
εδώ και τώρα
και τίποτα να μην αλλάζει
εξόν από το μονότονο βούισμα
της χρυσόμυγας στους κατιφέδες.

17.5.2001

ΠΟΛΥΓΡΑΦΩΤΑΤΟΣ

Ποτίζω συχνά τη γαρδένια μου
από συμπόνια για τόση ανθοφορία
και για το φθόνο των γειτόνων.

-ΗΣύχασε καλέ μου ποιητή.
Το στοίχημα είναι αλλού:
πολλά χρόνια μετά το θάνατό μας,
όταν θα έχει σβήσει και η μνήμη
των αλγολάγων επικριτών μας,
ένας σίχος,
ένα απόσπασμα,
ένα χωρίο
θα βοηθήσουν έναν άνθρωπο
να βγάλει τη μέρα του.
Στην ευγνωμοσύνη
αυτού του αγνώστου
θα βρει δικαίωση
η ζωή μας.

20.5.2001

ΑΝΑΤΟΛΙΖΟΥΣΑ ΔΥΣΗ

Ερωτεύεσαι τα μάτια του
που κρύβουν άπειρους φόνους,
ιπτάμενα χαλιά στην έρημο
μαχαίρια που πέφτουν
και βυθίζονται στα πλευρά,
στη σκοτεινιά του απόβραδου
σε μια σκηνή που μυρίζει τσάι
    με μέντα,
χαντζάρες που αποκεφαλίζουν,
την ώρα που ο ναός της Αθηνάς
πληγώνει με το γάλα του μαρμάρου
    το φεγγαρόφωτο.

20.5.2001

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Οι άγγελοι του Κακού
πληθαίνουν στην όρασή μου
Κρύβουν το οπτικό πεδίο
σε μια πτυχή βοτσαλωτή της μνήμης
όπου οι καρκίνοι παίζουν με τις οχιές
και τα στρείδια αφήνουν το μαργαριτάρι τους
να στεγνώσει στον Ήλιο
από τη βλέννα τη φρικτή
της νιότης.

21.5.2001

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΑΛΛΗΣ ΖΩΗΣ

Μπορείς να βαφτίσεις τα μαλλιά σου
στο πυρ της νιότης
την ώρα που κολυμπάς
στα νερά της πιο σκοτεινής ευτυχίας;
Μπορείς να χαϊδέψεις
με γαλήνια καρδιά
αντικείμενα που στοίχειωσε
η αφή σου
σε άλλες ζωές
ξεχασμένες;
Μπορείς να μοιραστείς
τη δόξα των λαθών
με τα φαντάσματα
του παρελθόντος;
Μπορείς να κοινωνήσεις
της σοφίας
στιγματισμένων ερώτων;
Η όχθη στα μάτια σου
φωτεινή.
Το πλοίο διστάζει ν' αναχωρήσει
για αντίπερα.

22.5.2001

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ

Για κάθε θεό
μιας φυλής του Θιβέτ
γεννιέται κι ένας δαίμονας
κι έτσι πορεύονται το μακράϊωνο βίο τους
αξεδιάλυτα.

Τα σώματα που ρίχνονται στην πυρά
δεν θα καούν,
θα καταλήξουν βιαίως
στην άλλη χοάνη του Χρόνου
όπου το Ορατό είναι ασύλληπτο
κι έπειτα κάποτε θα επανέλθουν
όταν ένα γιγάντιο Χέρι
γυρίσει ανάποδα την κλεψύδρα.

ΦΡΥΚΤΩΡΙΑ ΕΝΤΟΣ ΘΥΛΑΚΟΣ

Ο διάβολος παίρνει συχνά
την όψη και τα φερσίματα
των αγγέλων
γιατί κατάγονται από το ίδιο δέντρο
και τ' αστέρια ήταν κάποτε η τροφή
των ματιών τους,
η ανέκδοτη πορφύρα του δειλινού,
η γαλακτόρροια της Ηούς,
το νάμα της Αφροδίτης,
η περιπέτεια του Ωρίωνα,
το Άλφα του Κυνός,
η Κασσιόπη,
το στέμμα των κομητών
που άφησαν αδιάφορο το Βλέμμα
του Θεού,
η Παρθενόπη,
τα αστέρια δίχως όνομα,
ο Σείριος,
η κοιλάδα με τις καταβόθρες
την ώρα εκείνη που ο φρυκτωρός
ταλανίζεται ανάμεσα σε δύο εφιάλτες.

25.5.2001

ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ

*Σε κάμαρες δυσήλιες αυτοπυρπολήθηκα
και πριν να φέξει η Χαραυγή
στολήν Εωσφόρου εντύθηκα
κι εχάθηκα μέσ' τη βροχή.*

από την πρώτη ποιητική συλλογή *Ο Πορφύρος Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου.*

Χορεύοντας με τον Εωσφόρο στη βροχή
δεν κινδυνεύεις να βραχείς
Μόνο που τα λασπόνερα
αφαιρούν το ηλιοβασίλεμα
από τον ασβέστη του καμπαναριού
κι η πολιτεία σκανδαλίζεται
από την ευκολία
να περπατάς πάνω από τα κύματα
και με την πίστη σου βουνά
να κινήσεις.

Χορεύοντας με τον Εωσφόρο
στη βροχή
ψυχή δεν απώλεσες
γιατί δεν μπορείς να ξεπουλήσεις
κάτι που από τον Ήλιο
σου έχει χαριστεί
και στο Καλό επιστρέφει.

27.5.2001

ΕΥΡΙΠΙΔΕΙΑ ΕΞΟΔΟΣ

Αφέσου με εμπιστοσύνη
στην παλάμη του θεού,
μυρμήγκι, που όλο φοβάται
ότι θα γκρεμιστεί
μα Εκείνος δεν το αφήνει.

*

Ήρθαν τα παιδιά να κλέψουν μήλα
κι η μηλιά γενναιόδωρη τα υποδέχτηκε
σκορπώντας στα πόδια τους
τον ώριμο καρπό της.

*

Κι έρχεται μια στιγμή
που κοιτάς πίσω
και σου φαίνονται όλα όσα έχεις κάνει
εξωτικά
Και τα βράδια,
και οι παραλίες
και οι νόστοι:
ένα δευτερόλεπτο στο όνειρο
ενός βότσαλου
που βαρέθηκε να κυματοχτυπιέται.

*

Η ποίηση, δώρο στην ευρυθμία των ουρανών
δεν πωλείται
δεν εκχωρείται
δεν εξαγοράζεται.
Αποζημιώνει πάραυτα το γράφοντα
με μία βροχή παιχνιδιάρικων
άστρων.

Κι όταν είναι ευτυχισμένη
η στιγμή
η ίδια αυτή βροχή
νοτίζει και το κεφάλι
του αναγνώστη.

*

Ο πόνος ανθίζει
στα λαβωμένα στήθη των ηφαιστειών.
Κι αν η πληγή αποτετανωθεί
ο βόγκος μαστίζει,
κάθε που τον αγγίζουν των αγγέλων φτερά,
τα ουράνια
με το «γιατί;» του πόθου
κομμένου στα δυο,

στα τέσσερα, στα δεκάξι,
του σπαρμένου στα πέρατα
της γνωστής οικουμένης.

*

Να μην τρως όταν δεν πεινάς
Να μην φιλάς όταν δεν ποθείς
Να μη μισείς αυτόν που δεν έχεις αγαπήσει.

*

Τώρα που το Φως και το Σκοτάδι
ισοκέραστα
διάλεξε τη μοίρα σου.
Καμιά φορά μένουμε πιστοί στο Φως
ζώντας στο σκοτάδι
Κι άλλοτε το Φως με φως πολεμάται.

Οι έρωτες που είδα στον ύπνο μου
δε χωράνε σε ανθρώπου κρεβάτι
Ήχοι που χαϊδεύουν αδιάκριτα το αυτί
με το φτεροκόπημα των αγγέλων
όταν προσπαθούν να κρατηθούν
κι η άβυσσος τους ξελογιάζει
με οσμές και γεύματα τυραννικά.

Οι έρωτες που είδα στον ύπνο μου
δε γνωρίζουν δεύτερη μέρα.
Βιώνουν το μυστήριο του γάμου
χωρίς το μαρτύριο της επανάληψης.
Και σβήνουν,
    άνθη υπέροχα.
        Πειστήρια μυριστικά,
η γύρη που θα κλέψουν οι μέλισσες
    το χάραμα,
για τα πετεινά της Παλιγγενεσίας.

1.6.2001

Τα σύννεφα ανοίγουν και κλείνουν
κατά βούλησιν
φίδι που του πάτησες την ουρά
και το στόμα.
Στην αλληλουχία των γεγονότων
παγιδεύτηκες
σε μια ατέρμονη
οχλαγωγία
και το σώμα περιμένει στο νεκροντούλαππο
άταφο,
τόσους αιώνες τώρα.

Ο πορθητής νικάει πάντα το αρχοντόπουλο
κι η συμφορά φέρνει τη δίψα
που βρίσκει καταφύγιο στη χαρά,
των άλλων,
όταν εσύ είσαι πλαγιασμένος μπρούμυτα
στο νεκροντούλαππο
των απαρνημένων ερώτων.

5.6.2001

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Τώρα που τα σήματα του πολέμου
προσιωνίζουν νέες καταστροφές
κρατήσου από το ύπερο της ανεμώνης
ζήτη το έλεος αδέσποτων γατιών
που περιέθαλψες,
αφέσου μ' εμπιστοσύνη στους
κραταιούς τ' ουρανού
γιατί τους κραταιούς της γης
πού να τους έβρεις,
και προσευχήσου να σωθείς
κάτω από του αγγέλου
το φτερό
του μετανάστη.

9.6.2001

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΕΤΡΑΔΙ

Στρατός μου ένα δάσος από ζητιάνους,
αδέσποτα γιατί
και διψασμένα άνθη,
σπεύδουν προς υπεράσπισή μου
στο δικαστήριο των εθνών,
όπου με κατηγορούν οι άνομοι
ότι έκλεψα σκοτάδι
από την παλιά πηγή του Ερέβους
και το μετέτρεψα σε Φως,
αλλάζοντας δραστικά
το ισοζύγιο πληρωμών
υπέρ των Ασωμάτων,
οι οποίοι караδοκούν
ν' ανακτήσουν το κλεμμένο πετράδι,
εκείνο που αφείρεσαν από τον Ουρανό
οι εκπεσώτες άγγελοι.

11.6.2001

Η 25^η ΩΡΑ

Κάπου ανάμεσα στο όνειρο
και στον εφιάλτη,
ανάμεσα στο ζόφο του ξύπνιου
και στο χάος της ανάτασης
κρύβεται η εικοστή πέμπτη ώρα,
όπου όλα καταλαγιάζουν,
όταν το «εγώ» γίνεται «εσείς»
και το «άλλοτε» αύριο,
εκεί που μπορούμε να προβάλλουμε
τις κρυμμένες επιθυμίες μας
και τα θαμμένα παιδιά μας.

Κάπου ανάμεσα στον πόθο για ζωή
και στο φόβο του θανάτου
κρύβεται η εικοστή πέμπτη ώρα
ατσαλάκωτη,
στα λευκά.

Οι πιστοί της προσφέρουν
λουλούδια
με χυδαίους ύπερους
και το όνειρο αρνείται
να την επιβουλευτεί:
δασύτριχος νέος,
βγαλμένος από το καμίνι το ερωτικό
που επαναστατεί
σε κάθε πέταγμα της ακρίδας,
και όλα του φταίνε.
Στο χέρι του το μισερό
βγάζουν ρίζες
τ' αυριανά νούφαρα.

13.6.2001

Η ψυχή λευτερώθηκε από τη λάσπη
ανέξοδων ερώτων,
ακριβοπληρωμένων πάραυτα
με αίμα, δάκρυ και στάχτη,
που αλείψαμε τα πρόσωπά μας
για να μη μας αναγνωρίσουν οι εχθροί.

Μα οι εχθροί δεν ξεγελάστηκαν.
Η ευωδία που ανέδιδε το βασανισμένο
κορμί
μας πρόδωσε.

14.6.2001

Τα φτερουγίσματα του αγγέλου
θρυμματίζουν τον πάγο της προσμονής
με τη φωτιά που δεν καίει
μόνο κολλάει στα πρόσωπα,
μπογιά αξεδιάλυτη
από το στρώμα των ιστών
που κρύβουν την ύπαρξή μας
την ξεπνοϊσμένη
να καρτερά και να μην έρχεται
η ώρα εκείνη που μετρά
για αιώνες
και το γιατί γίνεται παρόν
με μια παρέκκλιση
στο χρόνο
όπου όλα ρευστοποιούνται
και η κόμη σου
φλεγόμενη.

17.6.2001

ΑΝΕΦΙΚΤΟ

Γιατί πέρασαν τόσα χρόνια
μέσα στην προσμονή
κι από αναβολή σ' αναβολή
καταλήξαμε στο άφατο
όπου η θάλασσα ουκ έστιν έτι,
κι ο ενιαυτός πωλείται μισοτιμής
στην αγωνιώδη αγορά των δευτερολέπτων.

22.6.2001

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Οι άνθρωποι που ονειρεύονται αμέριμνοι
το Δία
και ο Δίας τους αποκαλύπτεται,
χωρίς το στέμμα, χωρίς πελέκι,
χωρίς το φριχτό τον κεραυνό.
Οι άνθρωποι που ζουν στο φως
και το Σκοτάδι τους εχθρεύεται
θα έχουν την τύχη να δουν
τον Απόλλωνα γυμνό
χωρίς τα βέλη,
χωρίς φαρέτρα,
χωρίς του Ήλιου το άρμα
το λαμπρό.
Οι άνθρωποι που χάνουν
συμφορές
και γητεύουν όχεντρες
θα δώσουν μια στιγμή διέξοδο
στο Σκότος
για να το φυλακίσουν
μέσα σε νησίδες Φωτός
και να το αποτετανώσουν.

23.6.20011

ΜΙΧΑΗΛ

Η ελεύθερη πτώση δεν τρομάζει
τους αγγέλους
Το τοπίο μεγαλώνει και θεριεύει
μέχρι να συγκρουστείς με μία
λεπτομέρειά του,
που θα σου στερήσει το πασιφανές
για να σου ξαναδώσει το αόρατο.

24.6.2001

Το μυαλό μου καρφωμένο
στα βουνά,
στις χαίνουσες σπηλιές
που κρύβουν τα σαρκία
-άδεια κελύφη τζιτζικιών-
των ξεπνοϊσμένων.

Κι οι άνθρωποι βυσσοδομούν
φορώντας πανάκριβα ρολόγια
γιατί δεν ακούν την κλεψύδρα
των θεών.
Μου λες να πληρώσω τα ποτά
που ήπια
και να πάμε μια βόλτα
στα καταγώγια.

Σου απάντησα πως σ' αυτό τον τόπο
δεν πίνεται ούτε το νερό,
όσο για τις ηδονές
είναι για μένα κουρνιασμένες στα βουνά,
στις μυστικές σπηλιές
με τις δεντρογαλιές και τις σαΐτες.

27.6.2001

Τα δάχτυλα στο τύμπανο
ξύπνησαν την ψυχή του βεδουίνου
να ξαμολήσει όλα τα πουλιά
να φέρουν τον καλό σου.
Κι ας είναι μόνο για μια στιγμή
χωρίς αύριο
Μόνο τώρα
που τα σύννεφα κλώθουν
κεραυνούς
κι οι κέδροι βιάζονται να πυρακτωθούν
από τη ρίζα
μέχρι εκείνη την άγια αποφορά
όταν θα περνάει η εκφορά
του Αιώνιου Νεκρού,
που Θάνατο δε βρίσκει
αντάξιο του.
Κι ας περάσουν χιλιάδες χρόνια
κι ας αραχνιάσει
το στημόνι και το υφάδι
της Πηνελόπης.
Θα έρθει κάποτε μια εποχή
που η φωτιά θα βρει
ικανό προσάναμμα
για τον Αιώνα τον Άπαντα.

28.6.2001

Τα μάτια που μας χαμογέλασαν
κι έμειναν εκεί να μας χαμογελούν
μέχρι το θάνατο.

Τα σώματα που μας χάρισαν
τον πιο πολύτιμο χυμό τους
έτσι απλά, χωρίς ανταπόδοση,
στοιχειώνουν τις νύχτες μας
με τον ανασασμό των άστρων
που θα συντροφέψουν την ψυχή μας
στο ταξίδι για το Επέκεινα.

Κι αν δε σμίξαμε δε λυπούμαι
Σε μια άλλη πτυχή
της Ύλης ή της Αντιύλης
θα συναντηθούμε,
χωρίς λουλούδια στα μαλλιά
χωρίς θύρσο
χωρίς το παλουκωμένο κεφάλι
του Πενθέα
Και τότε θ' αναγνωριστούμε,
με τη δίψα των βράχων των θαλασσινών,
με την αδημονία της μαύρης ίριδας
για τη μέλισσα που την προσπέρασε,
με το ανέμισμα των γοφών
που βάρυναν στην προσμονή τους
κι ενώθηκαν πάλι με το βράχο,
που τους λάξευσαν
χρόνια πολλά πριν
τη Μεγάλη Μέρα.

29.6.2001

Δεν θα γίνω θεατής της
    γραφής μου.
Μακριά από μένα
αυτές οι μικροπρέπειες
Απόψε πέθανε η μάνα μου
    κι είμαι προ πολλού έτοιμος
για τον κλήρο που πρέπει
    να κερδίσω
στον Χάροντα τα μαρμαρένια
    αλώνια
με ιδρώτα και αίμα πολύ,
εκεί που δε χωράει αναβολή
κι η κραυγή γυρεύει
να ξεριζωθεί από τα σπλάχνα,
να οξειδωθεί
    από τον αέρα τον πυρρό,
εκείνον που έρχεται από τη Σαχάρα
και διυλίζεται από τις καρυδιές
    του Ταϋγέτου
σε αεράκι τερπνό.

29.6.2001

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Τα βεγγαλικά χαρακώνουν
τον ουρανό
που με το σούρουπο
αντηχούσε
τον πένθιμο ήχο
της καμπάνας
Τα βαφτίσια
διαδέχτηκαν
το ξόδι.

Βγαίνεις από τον οισοφάγο
του θηρίου που ξερνάει φλόγα
αφού περιπλανηθείς στις λάχνες
του εντέρου του
και βιώσεις τους σπασμούς
της ηδονής του
κατά κύματα
ευδαιμονίας
και φυσικών καταστροφών,
όπου η μάστιγα διαδέχεται
το έλεος
και ο αυγερινός
τον αποσπερίτη
Μετά από πέντε χιλιάδες
χρόνια
θα βρεις το δρόμο σου
στο κλάμα ενός μωρού
που θα γεννηθεί
στην ήπειρο
της προσμονής σου.

1.7.2001

Ανάβεις τα στήθη σου
στη φωτεινιά
για να μη χαθούμε.
– Θα μας ξεχάσουν.
Ευτυχώς θα μας ξεχάσουν.
Και θα μείνει η ύπαρξή μας
σαν ψιλόβροχο στα φτερά
μιας πεταλούδας
που κουράστηκε να περιμένει
τον κυνηγό
κι ο κυνηγός να μην έρχεται.
Παρά μόνο εκείνη την έσχατη στιγμή
όταν οι μωρές παρθένες
έχουν κοιμηθεί
κι οι λαμπάδες τους σβήσει
– Και τι δε θα 'δινά
να μύριζα λίγο τη γαλήνη
που εσύ κυβερνάς.
– Μην βιάζεσαι.
Κάθε πράγμα στην ώρα του.
Μην αγωνιάς και τρομάσσεις.
Όλα θα γίνουν όπως πρέπει.

7.7.2001

Μύγες ανασκελωμένες
επαναφορτίζονται
στον ουρανό ενός ήλιου άλλου,
όπου δεν υπάρχει πόνος,
δεν ακούγεται γόος,
δεν ανθίζει στεναγμός,
μόνο τα χερουβείμ
πηγαινοέρχονται πυρετικά
σε ένα αδιάκοπο αλισιβερίσι ψυχών.

7.8.2001

ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΜΙΑΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗΣ ΠΤΩΣΗΣ

Αυτή η κρίση είναι υπόγεια,
κατατρώει τις ρίζες
και τα πεύκα μένουν πράσινα
για αιώνες μετά.

Ας δώσουμε φόρα στην έμπνευσή μας
να πυκνώσει του έρωτα η πυρκαγιά
και τα πεύκα να γλιτώσουν από την αναβροχιά.

Το πεύκο στο χείλος του γκρεμού,
με τις ρίζες του φαγωμένες
από τις νεροσυρμές,
απολαμβάνει τις τελευταίες
στιγμές Ελευθερίας:
ένα τεράστιο Η διαζευκτικό
ανάμεσα στη ζωή και στην Αθανασία.
Τα τζίτζικια επικροτούν την επιμονή του.

20-21.8.2001

ΑΡΧΑΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

Ας επιστρέψουμε σήμερα
-έτσι για αλλαγή-
στον κόσμο τον Απτό
όπου ανθούν τα σώματα
κάτω από το πάτημα του Ήλιου,
κι ας φανταστούμε πως όλα αυτά
    δεν έγιναν
μόνο τα φανταστήκαμε
ένα καυτό απομεσήμερο
με το στομάχι βαρύ
    από το σιφάδο.

Ας επιστρέψουμε σήμερα
-έτσι για αλλαγή-
στο Τώρα
εμείς, οι ταξιδιώτες του Πουθενά,
εις το Επέκεινα συχνά-πυκνά
    τον τελευταίο καιρό
    ξελογιασμένοι.

20.8.2001

ΜΕΤΑ-ΕΡΩΤΙΚΑ

Και μετά τον Έρωτα
πάλι ο έρωτας μένει.

ή

Και μετά τον έρωτα
πάλι ο Έρωτας μένει.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

Στη γη τη στοιχειωμένη από το Κάλλος
τι σέρνονται οι σκιές μας οι μαυροφορεμένες;
Τα αγάλματα μάς κοιτούν περιφρονητικά
από το ύψος της γυμνότητάς τους
και τα πουλιά απαξιούν να μας στεφανώσουν
με την ευλογία τους.

Μια ζωή γεφυρώνουμε το χάσμα
ανάμεσα στο Εδώ και στο Άλλοτε,
δώθε από το Επέκεινα και 'κείθε από το 'Κει.

Θα μπορέσουμε άραγε
την ύστατη στιγμή
να παραδώσουμε την Ψυχή
με ανακούφιση,
συμφιλιωμένοι με τον εσμό των Φαντασμάτων
που περιμένουν πίσω από τις Σκιές
να μας υποδεχθούν
και να μας ταξιδέψουν
στην Κοιλιάδα την πατρογονική;
Είθε.

21.8.2001

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στον Έρωτα όλα συνδέονται
κι ο Κόσμος αποκτά ένα μυστικό,
προαιώνιο νόημα.
Αλίμονο σε αυτόν που θα θεωρηθεί
υπεύθυνος
-δικαίως ή αδίκως-
για τη ρήξη αυτής της μαγείας.

Έζησα πολλές τέτοιες ρήξεις
κι είμαι πάντα έτοιμος να ξαναρχίσω
με μια μικρή όμως επιφύλαξη αυτή τη φορά:
να κρατήσω την αναπνοή μου
πάνω από το φτερό της κοιλίας σου
την ώρα που θ' ανοίξουν οι ασκοί του Αιόλου
και η Μήνις θ' απαιτεί επιμόνως
τ' αρχέγονα δικαιώματά της στη Χαρά.

22.8.2001

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Το σώμα σου
ό,τι και το Παριανό μάρμαρο
για τον Πραξιτέλη.
Μην παραπονείσαι λοιπόν
που πια δεν σε τιμώ
    με τις θωπείες μου
και τις ολονύχτιες τελετές
    στο βωμό του Πανός.

Κύριά μου έγνοια ν' απεικονίσω
την ομορφιά του Μόνου Όντος,
    άνδρα και γυναίκας,
    πατέρα και μητέρας,
στον ίδιο κορμό Παριανού μαρμάρου
    συνταιριασμένα.
Ο Διόνυσος κάνει τον άντρα να γέρνει ευλαβικά
    προς το Θείο Βρέφος
κι ένα τσαμπί σταφύλι είν' αρκετό
για να χαθεί η Ολύμπια ηρεμία
και το φρύδι να ορθωθεί περιπαικτικό
για να τονίσει την τρυφηλότητα ενός θεού.

22.8.2001

ΦΟΒΟΣ

Τα τριζόνια πυρώνουν
τ' αυγουσιάτικο φεγγάρι
που γεμίζει
κι απειλεί ν' αυτοπυρποληθεί.
Από τον ουρανό ο γλαυκός προβολέας
τρυπάει της λίμνης το νερό
κι αναλαμβάνονται προϊστορικά τέρατα:
ο Φόβος,
η Γοργώ,
η Χίμαιρα,
κι εσύ πρέπει να ισορροπήσεις το κενό,
να δεχτείς τον κεραυνό
που διατρέχει το κορμί σου,
από τον αφαλό
στο καρύδι του λαιμού,
και ν' αναπνέεις
το όζον που σου καίει τα σωθικά
χρωματίζοντας τα μάγουλά σου
μια ιδέα ιώδιο.

23.8.2001

ΛΥΤΡΩΣΗ

Το αεράκι χαρά του πεύκου
βροχή, η αγαλλίαση των πεθαμένων.

Το σπίτι που είχες πουλήσει
στην άλλη διάσταση του Χρόνου
το ξανακέρδισες
με άπειρες ώρες μοναξιάς
και την πνευματική άσκηση
του Έρωτα
που στερείται σκεύους ηδονής
και σε όλα τα έμβια και άψυχα όντα
κατευθύνεται.

Το σπίτι που είχα πουλήσει
στην άλλη διάσταση του Χρόνου
τα ξανακέρδισες
με άπειρες ώρες μοναξιάς
και την πνευματική άσκηση
του Πόνου
που κανένα αντικείμενο δεν προκαλεί
αλλά απ' όλα τα έμβια και άψυχα όντα
εκπορεύεται.

24.8.2001

ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ποτέ δεν είναι αργά
για την τρυφερότητα
δύο ψυχών που διψάνε
η μία για το σκοτάδι της άλλης
με όλο το φως που τους αναλογεί.

Ποτέ δεν είναι αργά
για το πλησίασμα των σωμάτων
όταν καληνυχτίσαμε τόσες φορές
το άδειο προσκεφάλι
ελπίζοντας να φιλοξενούσε
τα όνειρα του άλλου.

Τώρα λες ότι είναι αργά
για όλους μας
κι έχεις δίκιο
γιατί είμαστε όλοι κουρασμένοι
και θαλασσοδαρμένοι
κι έωλοι,
βορρά των φαντασμάτων
και των αερικών
που βιάζονται να μας ξεφορτωθούν.

Όμως μια φωνή,
των ανέμων φωνή,
κάπου ανάμεσα
στα γιασεμιά και στα κυκλάμινα
καιροφυλακτεί
να μας γητεύσει
με την ευωδία
μιας ελπίδας απέθαντης:
«Ποτέ δεν είναι αργά
όσο ο ήλιος ανατέλλει ακόμα για μας
πάνω από τον Υμηττό».
Θα περιμένω.

31.8.2001

(Ημερολόγιο μιας απουσίας)

σε Σένα.

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Πανσέληνος σήμερα
κι εσύ πού είσαι;
Τώρα ο νους τείνει στην πρόσθεση
των φεγγαριών που θα περάσουμε μαζί
γιατί η αφαίρεση των βραδιών
που περάσαμε χώρια
καθιστά το υπόλοιπο αρνητικό.

Θάλασσα σήμερα τα όνειρα
κι εσύ πού είσαι;
Τώρα ο νους τείνει στη σύνθεση
των φωτογραφιών που απαθανάτισαν
τις στιγμές
γιατί η ανάλυση των εκδρομών
που πήγαμε χώρια
καθιστά το ψηφιδωτό του βίου μας
λειψό.

Την τελευταία φορά που ήρθες να με δεις
ήτανε το βλέμμα σου βασιλεμένο.

Την τελευταία φορά που με επεσκέφθης
ήτανε το χέρι σου αδειανό.

2.9.2001

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ-ΧΩΡΙΣΜΟΣ: ΚΟΙΝΗ ΜΑΣ ΜΟΙΡΑ

Αν δεν βρεθούμε μέχρι την Πρωτοχρονιά
θα σου στείλω

με το φίλο το γνωστό

δύο δαχτυλίδια:

έναν Μεγαλέξανδρο και

κάποιον Ρωμαίο αυτοκράτορα,

δαφνοστεφανωμένο

με τρόπο ελληνικό,

να τα φοράς στα δυο σου χέρια

και να τα σταυρώνεις πού και πού

αφηρημένα,

υπόμνηση τι θα γινόταν

η ζωή μας

αν μπορούσαμε να σμίξουμε.

3.9.2001

ΕΦΗΒΙΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Το φεγγάρι μπήκε κλεφτά στο δωμάτιό μου
χτυπώντας τα φύλλα της φοινικιάς
κι η θλίψη αίφνης με εγκατέλειψε
δίνοντας τη θέση της σ' ένα περίεργο κενό.

Ο γάτος κοιμάται
και τα νυχτολούλουδα μυροβολούν.
Το σπιτικό σαμιαμίδι με κοίταξε
δειλά με το ένα του μάτι
και το σώμα δίπλα μου βαριανασαίνει
αποκαμωμένο.

Τι κρίμα! Θα ήθελα το δικό σου κορμί
να γεύεται την αναπνοή μου,
τη δική σου απληστία να γυρέψει
να καλύψει τη δίψα μιας ζωής
μέσα σε λίγη νύχτα που απομένει.

Και το φεγγάρι με περιγελά
γιατί βλέπει πολλές φορές την ίδια
απελπισία
να ξεχειλίζει από τ' ανοιχτά
παράθυρα των ανθρώπων.

4.9.2001

Οι μέρες περνάνε χωρίς την αγκάλη σου
όμως η αγάπη σου με στεφανώνει
αύρα γλαυκή και διάφανη,
ορατή μόνο από τους ευσεβείς,
τρομακτική στους αμύητους,
εκείνους που μετράνε το πλάτος της ζωής
    με το έχει τους
και καταφρονάνε τα μυστήρια
    της ευτυχίας
όταν δύο όντα βυθίζουν
τις ρίζες τους στη γη
για να ενωθούν στον πυρήνα της,
    στο Αιώνιο,
        στο Άχρονο,
            στο Απέθαντο.

6.9.2001

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ

Στη Γουαδελούπη,
σε μια καλύβα μέσα στο δάσος
εσύ κι ο μαύρος γάτος.
Τρώγαμε λίγο,
μιλάγαμε ελάχιστα
κι η τροπική βροχή
μετρούσε το χρόνο
τις νύχτες στα μονόφυλλα.
Δεν κάναμε σχέδια για το μέλλον
και δε μιλούσαμε ποτέ
για το χαμένο παρελθόν.
Ήτανε δυο θέματα απαγορευμένα.

Κι όταν πέφτανε τ' αστέρια
δεν κάναμε καμιά ευχή
γιατί φοβόμασταν μην αληθέψει.
Κι έπειτα πώς θα ζούσα εγώ
χωρίς εσένα;
Τότε είδα για πρώτη φορά
το πρόσωπο της ψυχής μου
στον καθρέφτη του ύπνου.
Και χαμογελούσε από ευτυχία.
Όταν ξύπνησα ο γάτος
ήτανε ακόμα κουλουριασμένος στα πόδια μου
και το βαθούλωμα στο μαξιλάρι
δίπλα μου
σχημάτισε μία στιγμή
τον όγκο των μαλλιών σου.

7.9.2001

Το τριαντάφυλλο που μου έστειλες
δεν θα το αποξηράνω.
Το προτιμώ με τους χυμούς του
που κιτρινίζουν το νερό
στο βάζο από κρύσταλλο της Πράγας.
Κι όταν μαραθεί δεν θα το πετάξω.
Θα το απιθώσω στο χώμα
κάτω από το νυχτολούλουδο
για να περάσει μέσα από
το Θάνατο
σε μια άλλη ευωδία,
δυσδιάκριτη για τα ρουθούνια των πολλών,
υπαρκτή μόνο για τη δική μου όσφρηση,
μέχρι να πάψει κι η δική μου κραυγή
και να γίνω κι εγώ μυρωδιά
ταπεινή
για να σε συναντήσω.

7.9.2001

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΕΘΕΞΗ ΧΩΡΙΣ ΜΕΘΗ

Είναι τόσο μεγάλη η απόσταση
που η ψυχή σου αρνείται να διανύσει;
Κι εγώ περνώ τις νύχτες
    με την αναμμένη Ακρόπολη
και το φίλο τον πιστό
που χρονομετρεί τους αναστεναγμούς
    και τους ανεκπλήρωτους πόθους μου,
που έχουν όλοι τη σφραγίδα των χειλιών σου.
Τα χείλη εκείνα που δεν άγγιξα
και μου στερούν ακόμα το πλησίασμά τους.
Όμως εγώ τις ώρες του διαλογισμού
    και της μεγάλης απελπισίας
γίνομαι αύρα,
    γίνομαι ανάσασμα
                                    αόρατων δρυών,
και ευωδία κέδρων,
    κι έρχομαι στα όνειρά σου
για να σε συναντήσω.

8.9.2001

ΕΡΩΤΑΣ ΘΕΟΣ

Και νόμιζα ότι δεν θα ξαναδώ
τ' αστέρια μεγάλα σαν πορτοκάλι
να στεφανώνουν το προσκεφάλι σου.
Και νόμιζα ότι δεν θα αξιωθώ
πάλι ν' ακούσω τις ταξιαρχίες
των αγγέλων να ψάλλουν
στο κοιμισμένο σου φτερό.
Και νόμιζα ότι δεν θα λουστώ
πάλι στο πλευρό της Καλυψώς,
άλλος Οδυσσέας εγώ σε δυσθεώρητο
λιμάνι.

Όμως υπάρχει ένα λουτρό
σε κάποια γωνιά του Σύμπαντος
για ν' αφαιρέσουμε από πάνω μας
τον Ύπνο και το Θάνατο,
τα ράκη μιας ζωής,
την κούραση
και το θανατικό,
και ν' απλώσουμε την ψυχή μας
για να στιγμή ν' ανασάνει
στα χαλίκια της Αθανασίας.

9.9.2001

στη Λήδα Τασσοπούλου
και στο Σπύρο Ευαγγελάτο

Κάποιοι άνθρωποι αναχωρούν
ελαύνοντας
κι άλλοι έρχονται
κουβαλώντας την απουσία τους.
Όσο για εμάς, τα εγγόνια του Ήλιου
που παίζαμε με το χρυσόμαλλο κριάρι
όταν ήμασταν μικροί,
και μας έμεινε μια δυσανεξία
στο ευλογοφανές,
αναχωρούμε κι εμείς σαν τη Μήδεια
της Τασσοπούλου
στην παράσταση του Ευαγγελάτου
για να χωθούμε στο φωτεινό κοχύλι
που θα μας καταυγάσει
κατατρώγοντας τις σάρκες
για ν' αποδώσει το φωτεινό χυμό
των σπλάχνων μας
στον Ιαπετό,
που θρηνεί ακόμα το συκώτι
του Προμηθέα.

9.9.2001

ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ

Μου χρωστάς λίγες στιγμές
ευτυχίας
Σου χρωστάω το αίμα της ψυχής μου
γιατί με προστάτευες
και με πόνεσες
και μ' αγκάλιασες από μακριά
σχηματίζοντας μια φτερούγα αγγέλου
πάνω απ' τα ανεκπλήρωτα όνειρά μου
και τη μανία αυτοκαταστροφής
να Σε δω εδώ και τώρα
ή να πεθάνω.
Μου χρωστάς λίγες ώρες ευτυχίας
για να μπορώ να ζήσω επιτέλους κι εγώ
σαν ελεύθερο ον που αγαπήθηκε.
Σου χρωστάω το αίμα της ψυχής μου
και θα το μεταγγίσω
στις κουρασμένες φλέβες σου
ανυποχώρητα,
και μη φοβάσαι ότι η τρυφερότητά μου
θα σε πνίξει.
Μας πνίγουν τόσα πολλά κάθε μέρα
τόσα χρόνια τώρα!
Κι αν είναι να μας πάρει κάποιος Χάρος
ας είναι ένας θάνατος ηρωικός.

9.9.2001

Είδα ότι κολυμπούσα σε μια θάλασσα φωτεινή
σαν αυτές των παιδικών μας χρόνων
με χιλιάδες σώματα
κι ήταν όλα ευτυχισμένα
και το σπίτι μου το πατρογονικό
είχε τ' ανοίγματα ενός προσώπου
αποστεωμένου
που όμως το αναγνώριζα ακόμα
και μου χαμογελούσε
μέσα από την Ανυπαρξία
έριχνε ένα βλέφαρο στη Φωτεινιά
κι ευχόταν κι αυτό μαζί με Σένα
όλα ν' αληθέψουν
για να πάρουν τα όνειρα Σάρκα και Οστά.

9.9.2001

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Απελπίστηκα τόσο
που ο ουρανός άνοιξε
και μου χαρίστηκε
σε όλη του τη δόξα.
Τώρα δεν έχω πια τίποτα να πω
μόνο να αινώ το όνομά Του
το σεπτό
και να περιμένω
το Καλό να θριαμβεύσει στο Σκοτάδι
και το φως να παραμερίσει
τα τελευταία κουρέλια
της προσμονής σου.

10.9.2001

Δεκαπέντε χιλιάδες άγνωστοι νεκροί
στην τηλεόραση
με αναγκάζουν να ξεμακρύνω για λίγο
από την απουσία σου.
Κλαίω για τα παιδιά που φτερούγισαν
στα ουράνια
πριν γευτούν τη λάσπη
αυτού του κόσμου.
Κλαίω για τις μανάδες που δεν θα
ξαναγκαλιάσουν τα παιδιά τους
γιατί δεν έχουν πια χέρια
Κλαίω για 'κείνους τους δύο
που κρατήθηκαν ίσως
για μια ζωή στην κόψη του ξυραφιού
μην εκτεθούν,
μην ξοδευτούν,
μην πεθάνουν κοινωνικώς,
και βούτηξαν στο κενό
από τον εκατοστό όροφο
για να κερδίσουν την αξιοπρέπεια
του θανάτου.

Κι εσύ μετράς και λογαριάζεις
τις πιθανές απώλειες
ενώ εγώ προσμένω να γυμνωθείς
και νά 'ρθεις
να κολυμπήσεις στο γαλάζιο,
στο σμαραγδί γαλάζιο των ματιών μου.

12.9.2001

Άλλη μια μέρα στην τύρβη του βίου
χωρίς την αγκάλη σου.
Όμως τις νύχτες στα όνειρα
με συντροφεύεις
κι εύχομαι να μην ξυπνούσα
ποτέ
αν ήταν να κολυμπώ
στη γλύκα του φιλιού σου την
απροσμέτρητη
για το υπόλοιπο της σύντομης
κι ατέλειωτης ζωής μου.

Απόψε με ξεναγούσες στο σπίτι
που έχουμε οι δυο μας
στην άλλη διάσταση του χρόνου.
Κι ήταν εκεί η μάγισσα,
η κλέφτρα των ονείρων.
Έμενε στον πάνω όροφο.
Δεν μπορούσε να μας βλάψει.
Μόνο μας απομυζούσε
με την επίμονη, γυάλινη,
πυρετική ματιά της.
Κι ήταν όλα ζεστά,
και ώριμα,
και υγρά,
κι αυτούσια,
κι αυθεντικά.

Ξύπνησα σε έναν απαίσιο κόσμο
και σκέφτηκα το διευθυντή μου
που θα γκρινιάζει πάλι
για την καθημερινή μου αργοπορία.

12.9.2001

Σε μια χύδην ζωή συγκεντρώθηκα
στον έρωτά σου
κι έδιωξα μακριά τους νεκροτόμους
με τα νυστέρια
που θέλουν να πατήσουν
τη χώρα των παιδικών σου χρόνων
την ονειρεμένη.
Εμείς δε χρειαζόμαστε
να στρίψουμε στην άλλη γωνία
όταν περνάει το άρμα του Θανάτου
και πιο πίσω ο δίδυμος αδερφός του
ο Έρωτας.
Τρώμε ανεμικές
και θερίζουμε θύελλες
όμως δεν διανοηθήκαμε να κόψουμε
το νήμα της χαράς
με το μαχαίρι
γιατί το σύννεφο του πόνου
μας δροσίζει
με τα δάκρυα των αγγέλων
που ποτίζουν την κώχη των ματιών σου
την αυλακωμένη
από νύχτες αγρύπνιας
κι αιώνες *τηλοψίας*¹.

13.9.2001

*ΕΩΛΙΚΟΝ*²

---

¹ στην κυριολεκτική έννοια της λέξης, που σημαίνει «βλέπω μακριά».

Φαράγγια δε γεννιούνται δίχως
    δίδυμα βουνά
και τα βουνά δε σμίγουν
εξόν εκείνη την ύστατη στιγμή
    που ο κόσμος καταργείται
κι ο ήλιος ουκ έστιν έτι.
Και τι να κάνουμε εμείς τώρα
    στη σκοτεινιά,
οι εθισμένοι των θαλασσόβρεχτων σπηλαίων
    με τον Απόλλωνα να στοχεύει
    το αριστερό σου μάτι
και τ' αργυρά του βέλη
να σταματάνε κατά λάθος στο βυθό.

13.9.2001

ΓΕΡΑΝΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ

---

² νεολογισμός από το επίθετο «έωλος».

Πέρασε άλλη μια νύχτα αγκαλιάζοντας
ξένα κορμιά
και το δικό σου να ξεμακραίνει
κάτω από τις λόγχες των άστρων.
Θέλησα να γυρίσω πίσω στο χρόνο,
ν' αναστήσω τους πόθους σου,
να ζωντανέψω τις επιθυμίες σου,
και το καράβι πέρασε σφυρίζοντας
ανάμεσα στους γερανούς
σα να μας λέει με τη μπάσα
κοροϊδευτική φωνή του:
«Κοιτάξτε πέρα απ' το βουνό.
Μια καινούργια αυγή χαράζει
και δεν είναι ούτε χτες
ούτε αύριο
μόνο τώρα
μια στιγμή
κι αυτό το τώρα μπορεί
ν' απλωθεί μέχρι την αιωνιότητα
αν το αντέχουν τα πνευμόνια
της ψυχής σας».

14.9.2001

Είσαι ό,τι πιο όμορφο έχει συμβεί
μέχρι τώρα
στη ζωή μου
και καρτερώ εκείνη την ώρα
όπου τ' αστέρια κόκκινα
από την άλλη γωνιά του Σύμπαντος
όταν θα κολυμπώ εντός σου
όπως σε μια παρθένα θάλασσα
το χάραμα
με τα νερά της τα γαλαζοπράσινα
και στον κολπίσκο το γλυφό
αταραξία σα λάδι
από ξωκλήσι του Αϊ-Γιώρη.

14.9.2001

Ο ήλιος βασίλεψε κι εσύ δεν ήρθες.
Τώρα κρέμασα τις ελπίδες μου
στο φεγγάρι,
κινέζικο φαναράκι για να παίζουν
τα ξωτικά,
άναψα το λιβάνι από το Άγιον Όρος
για να έρθουν τα πνεύματα
των προγόνων
να μας βοηθήσουν
και προσδοκώ τον ερχομό σου
περιμένοντας να κυλήσουν
πολυάσχολες οι μέρες
μέχρι να σε συναντήσω.

15.9.2001

Μου λείπεις,
μου λείπει η ματιά σου
όταν ανασκολοπίζει το κενό
και το άχρονο
αναμετρώντας πόση απληστία χωράει
στο κοχύλι του χρόνου
πριν το αναποδογυρίσει κάποιο χέρι
αηδισμένο.

Μου λείπεις,
μου λείπουν τα δόντια σου
που χαμογελάνε στο βοριά
όταν τα φορτώνει δάφνες.

Μου λείπεις,
μου λείπουν τα χέρια σου
όταν ανακατεύουν στη χύτρα τον οπό
για να δούνε τι απέμεινε
από το γιατρικό της Πυθίας.

Μου λείπεις,
μου λείπουν τ' αυτιά σου
όταν ρουφάνε αχόρταγα τη μουσική,
στέππα χαρακωμένη από την ανομβρία.

Μου λείπεις,
μου λείπει το στήθος σου,
που πάνω του θ' ανακάλυπτα
ηπείρους άγνωστες
αν με άφηνες να το χαρτογραφήσω.

Μου λείπεις,
μου λείπει το πετράδι της κοιλιάς σου
που πάνω του σκάγανε τα κύματα
κι άφηναν πίσω του το χρυσάφι
ποταμών από την εποχή
της Παλιγγενεσίας.

Μου λείπεις,
μου λείπει η ήβη σου,
που τρέμει αλαφιασμένη
δορκάδα κάτω από το βέλος
του κυνηγού
όταν εκείνος μισοκλείνει το ένα μάτι.

Μου λείπεις,
μου λείπουν οι μηροί σου,
πάνω τους ξάπλωσαν πολεμιστές
και πολεμιστές
ν' αφήσουν ανάθημα που σώθηκαν
από τη μάχη το νάμα
των σπλάχνων τους το πιο ακριβό.

Μου λείπεις,

μου λείπουν τα γόνατά σου,
'κείνα που δεν απέκαμαν να υφαίνουν
στον αργαλειό την Τιτανομαχία
και την αρπαγή των Λαπιθιδών
από τους Κενταύρους.

Μου λείπεις,
μου λείπουν τα πόδια σου,
η κερκίδα απ' όπου έβλεπες
το καθάραιμο αραβικό άλογο
να ταΐζει σκόνη τους συναγωνιστές
στον Ιππόδρομο του Βυζαντίου.

Μου λείπεις,
μου λείπει ο αστράγαλός σου
ο λευκός, όπως η νύχτα
χωρίς τη συντροφιά σου.

Μου λείπεις,
μου λείπουν τα δάχτυλά σου,
βαλμένα σε σαντάλια όμορφα
και συμμετρικά
αθλητού από την Αρχαία Ολυμπία.

Μου λείπεις,
μου λείπουν οι πατούσες σου,
που φύτευα όλη νύχτα κυκλάμινα
με το πηγούνι μου,
αφού χέρια και πόδια μου είχαν κόψει
οι εχθροί οι επίβουλοι
προκειμένου να μη σε συναντήσω.

16.9.2001

Σαν το γάτο κι εγώ
που αρκείται στην αγκαλιά
των παπουτσιών μου
φαντάζομαι την παρουσία σου
το ζεστό σου αγκάλιασμα
το ανάσασμά σου
τη θεία θαλπωρή των ημίσεων όντων
που αρνούνται το άλλο τους μισό
και παραληρούν
και φαντάζονται κινδύνους
που ελλοχεύουν
πίσω από των θάμνων
τη σκοτεινιά.
Νομίζουμε ότι το ψέμα μας κάνει
ευτυχέστερους
κι όμως η αλήθεια μας λυτρώνει.
Στη μοναξιά των δίδυμων πλανητών
αφέθηκα να επαναπατριστώ
κι ένιωσα μια στιγμή κι εγώ
τη θέρμη των ηφαιστείων
μέσα στο υγρό σου μάτι.

17.9.2001

Τρόμος θανάτου με συνεπήρε
μην πεθάνω και δεν προλάβω να σε σφίξω
στην αγκαλιά μου.
Στην αόρατη παρουσία σου εθίστηκα
κι ο ύπνος μου είναι πλήρης
ονείρων φαύλων
όπου οι Χάριτες επιδίδονται σε όλων των ειδών
τα ακίσματα
για να εκτραχηλίσουν τους Σειληνούς
κι οι Ναϊάδες φθονούν τις εξαδέλφες τους
τις Νηρηίδες
γιατί μπορούν εκείνες να ερωτοτροπούν
με τα πολυπλόκαμα χταπόδια
κι οι Ωρες μονολογούν φωναχτά
ενώ οι δείχτες του εκκρεμούς
δεν τις τρομάζουν
δίνοντας η μία τη θέση της
στην άλλη
τόσο απλά όπως περνάμε
από το θάνατο στη χαρά
με του νεογνού το πρώτο κλάμα.
Μου λες πως είμαι αυτοκαταστροφικός
όμως το ταλέντο μου με υπερβαίνει
κι είναι κάποιες στιγμές που κουράζομαι
να θεώμαι παρελθόντα, παρόντα και μέλλοντα
στο τίναγμα μιας πεταλούδας
που την τρόμαξε
μια σταγόνα δροσιάς.
Κι εσύ δεν έρχεσαι.
Μα τι φοβάσαι;
Όλα μας έχουν συμβεί:
και τα καλά και τα κακά:
εκτός από τούτο:
να πεθάνουμε από ευτυχία.
Σε καρτερώ
μ' όλα τ' αγκάθια που ανασαίνω.

17.9.2001

ΩΣΕΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΩΡΑ

Στους άλλους έρωτες
θρηνούσα μετά
Τώρα θρηνώ στο πριν
που είναι πιο μετά απ' το μετά.
Ζητώ ν' αναστρέψω το χρόνο
να βρούμε εκείνη τη μαγική στιγμή
που μόνο μια φορά σε κάθε ζωή
συμβαίνει
και αν την προσπεράσεις χάθηκες.
Ως μωρά παρθένος τώρα ολοφύρομαι
που κοιμόταν ύπνο βαθύ
στον ερχομό του Κυρίου
και τώρα γυρνάει όλη τη γη
με τα μαλλιά της ξέπλεκα
και τη λαμπάδα αναμμένη
αλλά ο Κύριος σταυρώθηκε ήδη
κι αναστήθηκε
και πια δεν χρειάζεται την προσμονή της.

18.9.2001

Θα σου αφιερώσω
ό,τι πιο ιερό έχω:
την ποίησή μου
Είναι ο πιο ακίνδυνος τρόπος
να έρθεις αντιμέτωπος με τα αισθήματά μου
δεν είναι όμως κι ανώδυνος.
Ο πολιτισμός μας θα ήταν τρανότερος
αν διδασκόμαστε από μικροί ν' αντέχουμε
στον πόνο και στη λύπη
αντί να μας μαθαίνουμε ότι η ζωή
είναι ένα ανθόσπαρτο λιβάδι
όπου φυτρώνουν παυσίπονα και παυσίλυπα
δέντρα.

Όσο για μένα
αποδέχομαι το ζόφο
αρνούμαι τη νάρκη του βυθού
κι ουρλιάζω με όλη τη δύναμη
των πνευμόνων μου
την προαιώνια κραυγή των όντων
προς το Θεό,
το Χρόνο,
το συνάνθρωπό τους,
εκείνη τη φρικτή κραυγή
που μόνο ο Χάροντας μπορεί να σιγάσει.

18.9.2001

Όταν ήμουνα μικρό αγόρι
έπασχα από αγοραφοβία.
Το να διασχίσω μια πλατεία
με γέμιζε τρόμο ανείπωτο.
Το να διατρέξω μια παραλία
με καφενεία
με βύθιζε στην πιο φρικτή κόλαση.
Μόνη μου παρηγορία
ο εσπερινός
τα θεωρεία των θεάτρων
και τα κακόφημα πορνεία,
εκεί όπου ο καθένας είναι άρατος
στην αφλογιστία των μυαλών των άλλων.
Δεν θυμάμαι πότε αλήθεια ξεπέρασα
την πάθησή μου αυτή.
Ίσως στο στρατό,
στα νοσοκομεία
ή στ' ατέλειωτα σχολεία,
απ' όπου αποφοίτησα απ' όλα επιτυχώς
με άριστα τρία.
Τώρα γεμάτος πτυχία,
άχρηστες γνώσεις
και δεν τέχνες που δεν εξάσκησε ποτέ κανείς
της δικής μου απελπισίας
προσπαθώ να ξαναθυμηθώ το πασιφανές:
δηλαδή τι χρώμα έχει η θάλασσα
και πόσο βαθύς είν' ο ουρανός.
Αλλά μόνο ένα θα αρκούσε για να νιώσω
μια στιγμή κι εγώ ευτυχής:
η αρμύρα από το φιλί σου.

Για πόσο λοιπόν ακόμα θα μου τη στερείς
ελεήμονα και πολυεύσπλαχνε;
Για πόσο καιρό ακόμα θα γίνομαι
από πρίγκιπας ζητιάνος της καλωσύνης σου,
για πόσο εσύ ακόμα θα συνεχίσεις
να μην καταδέχεσαι του μελανοδοχείου μου
το αίμα το πηχτό;

Δεν είμαι πια μικρό αγόρι
και δεν πάσχω από αγοραφοβία.
Θα διασχίσω την αγεφύρωτη απόσταση
που μας χωρίζει
των λίγων οικοδομικών τετραγώνων
και θα σε πάρω
μέσα στον κόσμο τον τραχύ
για να σε ταξιδέψω στην Ανδρομέδα.
Και μη σε νοιάζει τι θα πουν.
Ούτως ή άλλως ό,τι είχαν να πουν το είπαν
όλα εκείνα τα χρόνια που παράστεκες
κερί αναμμένο
στο μαξιλάρι του πόθου μου
και τ' αστέρια πέφτανε πηχτά σαν πορτοκάλια
στην κεφαλή σου

για να πορφυρώσουν τη σκοτεινιά
με τις πυγολαμπίδες των ανεκπλήρωτων
επιθυμιών σου.
Σήμερα ανάβω όλα τα μεσημέρια
με τον ιδρώτα των σεντονιών
που κάλυπταν τη γύμνια σου
σα γύψος
κι έσβηναν τα μάτια σου
και αιωρούνταν
με το αεράκι που έσειε την κεντητή κουρτίνα
κι ανάδευε τον ύπνο των νεκρών προγόνων
στον καθρέφτη.

18.9.2001

Τα νησάκια βυθίζουν τα φώτα τους
στα νερά
μέσα στη μαύρη νύχτα
Τα νησάκια που αύριο θα βουλιάξουν
στην άμπωτη των λιωμένων παγόβουνων
κι όμως δεν τα μέλλει.
Θα ήθελα να ήσουν πλάι μου
και το καντήλι στο εικονοστάσι αναμμένο
κι η Δήμητρα να σιάζει αφηρημένα
για πολλοστή φορά το νυφικό πέπλο
της Περσεφόνης.
Θα ήθελα να ήσουν πλάι μου
και ν' ανασαίνεις αυτή τη γαλήνη
όπως ένα αστέρι πριν εκραγεί
και γεμίσει με την ουσία του
την Πλάση.

19.9.2001

Αφέθηκα στον ήλιο,
φύλλο πλατάνου,
για να παρασυρθώ
κι ο άνεμος μ' αντάμειψε
με τη βροχή νετρονίων
που μου ξανάδωσαν πίσω
τη χαμένη μου νεότητα
και μαζί μ' αυτήν
τον έλεον και τον φόβον
μην τύχει τούτη η περγαμηνή
κι αληθέψει
και ξαναγίνουν όλα από την αρχή
ακέραια όπως ήταν
πριν από τη χάση του Ήλιου.

19.9.2001

Ήρθε το κύμα γλαφυρό
στο ήρεμο ακρογιάλι της πατρίδας
και μου έφερε τα περασμένα,
ανώδυνα τώρα όπως έσκαγαν
                  στού Καιρού τον αφρό.
Θα γίνω ελαφρύς
                  και κάπως σα λυτρωμένος
θα φυτέψω με αμέθυστους
                  κι αζουρίτες
το σκοτάδι που θα με καταπιεί,
και μέσα του κολυμπούσα ολονυχτίς
                  σαν το χέλι μες τη γυάλα.

Καρλόβασι, 20.9.2001

Θέλεις να πάρεις το μέλι
 κι αρνείσαι την πίκρα του κεντριού,
 την πρόσκαιρη εκείνη ζάλη
 που φαντάζει αιώνια,
     οριστική και αμετάκλητη.
 Όμως νέκταρ χωρίς δηλητήριο
     δε γίνεται
 κι έρωτας χωρίς τον πόθο
 που μοιράζει το βερίκοκο στα δυο
 με τη μάχαιρα της ματιάς σου.
 Εγώ θα σου γράφω ποιήματα
     όσο θ' αναπνέω
 κι όταν πάψω ν' αναπνέω
 θα σου στέλνω ποιήματα
 με τους αγγέλους τ' ουρανού,
 θα στοιχειώνω τα όνειρά σου
 με την πλημμυρίδα μιας ευτυχίας
     ανείπωτης,
 θα σε καλώ με όλα τα πουλιά που έχω
 και υπακούουν στη μαγική φλογέρα
     του Ορφέα.
 Κι όταν πάψω να σε καλώ
 θα ξέρεις ότι έχω πεθάνει,
 έχω αναχωρήσει για τον κύκλο το μεστό
     του Ήλιου,
 εκεί όπου τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα
 κι όλης της γης οι σκλάβοι και οι δούλοι
     κερδίζουνε τη λύτρωση.
 Σκλάβος του πόθου σου κι εγώ
     τραγουδώ
 με το αγκάθι να μπηγεται ολοένα
     και περισσότερο στην καρδιά μου,
 σε κάθε αναπνοή,
     σε κάθε φθόγγο μουσικό.
 Μήπως το τραγούδι ποθείς
 περισσότερο κι από τον έρωτά μου;
 Ω υστεροβουλία καλλιτεχνική,
     δίψα της αιωνιότητας.
 Είμαι ποιητής
     και φυσικά από τον ποιητή
     το νέκταρ του ποθείς,
 χωρίς δηλητήριο της αυτοκαταστροφής
 και του φλεγόμενου έρωτά του.
 Όμως εγώ σου υπόσχομαι
 πως θά 'μαι προσηνής
 κι ακόλουθος πιστός θά 'μια
     στη συντροφιά σου,
 λίγο αν καταδεχτείς να μου χαϊδέψεις
     τα μαλλιά
 και λόγια ακούσω τρυφερά
 από τα τριανταφυλλιά σου χείλη.
 Και μη φοβάσαι, η ποίηση και ο καλός σου λόγος
     τον άγριο έρωτά μου
     θα μαλακώσει

και θα δώσει στην ηφαιστειακή ορμή του
μια αύρα αυγινή.

20.9.2001

ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Σαν τετράδιο
που βιαζόμαστε να γεμίσει
και δεν αντέχουμε να το φανταζόμαστε
μισογραμμένο
Σα φιλί
που βιάζεται ν' αγγίξει
το άλλο του μισό
για να μυρίσει το αγιόκλημα και το γιασεμί
μέσα από άλλα πνευμόνια
Σα χέρι
που βαρέθηκε ν' απλώνει
και βοήθεια να μη δέχεται ή να μη δίνει
ακατάδεχτο στην αιωνιότητα.
σα δίχτυα ψαράδων
σε θάλασσα χωρίς ψάρια.
Σα ρολόι χωρίς λεπτοδείχτες
που βαρέθηκε ν' αναρωτάται
γιατί δεν το προσέχει κανείς,
κοίταξες το στερέωμα
και νόμισες ότι ένα αστέρι
αναβόσβηγε ρυθμικά
σαν κάτι να ήθελε να σου πει.
Τότε τα ξέχασες όλα,
για μια νύχτα γύρισες πίσω
στην πόρτα του έρωτά σου.
Χτύπησες
και δεν σε έβρισε κανείς.
Κανείς δεν σε προπηλάκισε.
Κι εκείνος ήταν εκεί
να πίνει πράσινο τσάι
και να χαμογελά
κάτω από τα υγρά κάρβουνα
των ματιών του.
- Πήγαινε όπου θες
και γύρνα όταν μπορέσεις.
Εγώ θα είμαι εκεί και θα σε περιμένω
κι ο χρόνος δεν θά 'χει κυλήσει
ούτε λεπτό,
γιατί το ρολόι μας δεν έχει λεπτοδείχτες
ούτε μηχανισμό,
ούτε βάση,
το εκκρεμές του ζωγραφιστό,
γιατί ποια η βάση της Ώρας
όταν δεν πλαγιάζει δίπλα σου
στο προσκεφάλι
το μέτωπο που φιλάς ακόμα και στα
όνειρά σου;

21.9.2001

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΓΑΝΥΜΗΔΗ

Τα καλοκαίρια
    με τ' ατέλειωτα δειλινά
Οι ανθισμένες βοκαμβύλιες,
    οι φωνές των παιδιών,
και το σώμα του έρωτα
να λούζεται αποκαμωμένο
κι ο θύσανος της μασχάλης του
θησαυρός
από την εποχή των πειρατών:
πολλές Κυρίες οραματίστηκαν
να βυθίσουν στα πετράδια του
τα ξανθά τους τα μαλλιά,
και τ' αχαμνά του γλυκάνισος
και κανέλλα,
η θεία ρακή που πότισε ο Δίας
το Γανυμήδη
για να καταδεχτεί τη γειτονιά
των αθανάτων,
να γίνει ένας από αυτούς
και να τους συντροφεύει στα ξενύχτια τους.
Πώς τιμάει τους προγόνους του
με τον τρύγο
και τη συγκομιδή των καρπών
ένας λαός που έβλεπε την αρπαγή
του Γανυμήδη
στο ακροκέραμο του ναού του Διός
στην αρχαία Ολυμπία
και εύρισκε σ' αυτό το σύμπλεγμα
το συμβολισμό της θείας σαρκός
που τα ανθρώπινα
της προσδίδουν το μεγαλείο
και τον κατευασμό του θυμού της.

21.9.2001

Είμαι φυλακισμένος στον έρωτά σου
και νοιώθω τόσο λεύτερος
όσο δεν ένωσε κανείς.
Μήπως αυτό είναι τελικά το μυστικό
της Δημιουργίας;
Ένα αστέρι μόνο στο Σύμπαν
ψάχνει το χείμαρρο των
νετρονίων, που θα λούσει
την χαίτη του στο φως
και θα κάνει τις νύχτες του
ένα πολύχρωμο γαλάκτωμα
συνοικισμών που θα κτιστούν,
πάνω στα ερείπια ενός πολιτισμού
με σπίτια πλινθόκτιστα,
ουρανοξύστες με γυαλί και ασφάλι.

21.9.2001

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ένα πεφταστέρι διέκοψε
το λαιμό της Μεγάλης Άρκτου
κι εγώ ευχήθηκα τ' όνειρο
ν' αληθέψει.
Πέρασα χρόνια στη σκοτεινιά
ακούγοντας το κύμα
στις υπόκωφες σπηλιές
κι οραματιζόμουνα τη σχέση μας
τόσο
που τα μέλη σου
αφύλοποιήθηκαν,
πήραν μια αξία πνευματική.
Τώρα τρέμω να σ' αγγίξω
τρέμεις να μ' αγγίξεις κι εσύ.
Όμως τέτοια διλήμματα
δεν ταιριάζουν
στους Έλληνες
που θαύμασαν το σώμα
της Αφροδίτης της Μήλου
και του Ερμή του Πραξιτέλη.
Κατέβα από τα μεταφυσικά πεδία
που ιππεύεις
τους Πήγασους της Μουσικής
κι έλα για λίγο να σε σφίξω
στην αγκαλιά μου,
τόσο απαλά,
όπως υποδεχόμαστε
την πρώτη νιφάδα του χιονιού
που έπεσε ανέλπιστα
από το Πουθενά.

21.9.2001

Θα σε χαιρετήσω
με όλα τα κύτταρα του κορμιού μου
θάλασσα της άμμου
και θα σου υποσχεθώ ότι θα επανέλθω
σώφρων και υγιής παρά ποτέ,
χωρίς ν' αναζητώ χρυσάφι
στα κυματοειδή βουνά σου.
Γιατί όλα τα πλούτη του κόσμου
μέσα στο μυαλό μας βρίσκονται
κι ο έρωτας επίσης,
εκεί που εδρεύει η θεία του Διός
                    βελανιδιά,
εκεί που χτυπάει η καρδιά του Σύμπαντος
και όλα τα ξωτικά γης κι ουρανού
αινούν τ' όνομά Του το Σεπτό
με ουρανομήκη «ευλογείτε».
Θα ξανάρθω θάλασσα της άμμου,
                    θα ξανάρθω,
πιο συνετός και σώφρων παρά ποτέ,
όχι για να σου πάρω
αλλά για να σου αποδώσω
το άδειο τζιτζίκι
που ήταν κάποτε το κορμί μου.

22.9.2001

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

Τίποτα δεν τελειώνει
Όταν κάποτε έχει γίνει
εγγράφεται σε μια άλλη σφαίρα
χωρίς φραγμούς
χωρίς δεσμεύσεις
της τρισδιάστατης πραγματικότητας.
Κι εκείνα ακόμα που δεν γίνανε
αλλά τελέσθηκαν στο μυαλό μας
εγγράφονται κι αυτά
στο πυρρό βιβλίο του Χρόνου
και περιμένουν κάποτε να εκπληρωθούν
με τη μέγιστη δυνατή συνάφεια
και συμπύκνωση
όπως μόνο το όνειρο
μπορεί να μιμηθεί το ιξώδες
των αππραγματοποίητων επιθυμιών.

22.9.2001

Όλα τ' αστέρια
του Άγνωστου
και Αόρατου Κόσμου
δε μπορούν ν' αντισταθμίσουν την απουσία σου.
Σε βλέπω μέσα στο νερό που πίνω,
σε γεύομαι στ' αλλότρια φιλιά
που κατάφερα να ξεκλέψω
στην άκρη του δρόμου
ανάμεσα στα βατόμουρα.
Τραγουδάς στο αυτί μου
ανήκουστες μελωδίες
με τη φωνή της σοπράνο
που θα γίνεις,
και ξέρω, κάποτε, όταν θα έχεις φύγει
θα μαγευτώ σε μία αίθουσα
συναυλιών απ' τη φωνή σου
και δεν θα είσαι εκεί
για να χαρείς μαζί μου,
κι όμως θα είσαι πιο κοντά μου
παρά ποτέ,
με την επιμονή εκείνων
των ψυχών
που αρνούνται να πεθάνουν
και γεφυρώνουν το Χρόνο
– από τη μία μεριά της ύπαρξης
ίσαμε την άλλη –
με τον Πόθο ν' ακουστούνε
μέσα στη σιγαλιά.

24.9.2001

Το κενό
ανάμεσα σε δύο αποφάσεις
και μία απογοήτευση,
η σάρκα που έχει μάθει
να ποθεί
και ν' απαιτεί τα δέοντα,
το λιβάνι που καίεται
για να συνενώσει τους δύο κόσμους
καταργώντας έτσι την Απόσταση
η σιωπή που γίνεται όλη δική σου
όταν ο άλλος δεν πρόκειται πια
να ξαναμιλήσει
η μοναξιά των Ατρείδων
μετά τη Θυέστια Δείπνα
όταν ήξεραν
πως ό,τι αγγίζουν πια θα πεθαίνει,
κι όμως ρίχτηκαν με σπουδή
στον Έρωτα
ως να επιθυμούσαν να τους φέρει
στο Θάνατο
μια ώρα αρχύτερα...
Το κενό
ανάμεσα σε δύο αποφάσεις
και μία απογοήτευση,
και το μάτι σου πυρρό
ν' αναμετράει τα σύννεφα
προσπαθώντας να χωρέσει
στο σκοτεινό του θάλαμο
το Ασύλληπτο.

25.9.2001

Αν ήσουνα εδώ
θα κουραζόσουνα από τόση γαλήνη.
Έτσι είναι άραγε η αθανασία
ή είναι το σώμα που ποθεί
τις τελετές στο βωμό του Πανός
και δεν μπορεί να ησυχάσει.
Νιώθω ταπεινωμένος
από τον τρόμο που εμπνέω,
είμαι καταραμένος
κι άτυχος
γιατί δεν αξιώθηκα εκείνη τη στιγμή
που τα ουράνια σώματα
καταργούν την απόστασή τους
– μία φορά την αιωνιότητα –
και συναντιόνται
εις ανάμνησιν της αρχικής εκείνης
Ενότητας
όταν όλο το αχανές Σύμπαν
ήταν ένα μικρό χαλίκι
που έβραζε από ζωή.
Σε μια τέτοια σφαίρα μικρή
άραγε θα σε ξανασυναντήσω.
Όμως τότε δεν θα είμαι εγώ
κι ούτε εσύ θα είσαι,
θα μένει μόνο μια υπολανθάνουσα
τρυφερότητα
δύο μακρινών νετρονίων,
ικανή να φέρει την καταστροφή.

Λουτρά Κύθνου, 26.9.2001

Έφευγα πάντα από την ευτυχία
από φόβο μην αργήσω
και ξεχαστώ
και δεν μπορώ πια να ζήσω
στο μουντό κόσμο της καθημερινότητας.
Τώρα κορέστηκα στη δυστυχία,
ζητώ να καταφύγω στον κόσμο των ονείρων
όμως η πόρτα του Παραδείσου
δεν ανοίγει κάθε μέρα.
Χτυπώ, το ρόππρω είναι σπασμένο.
Το ίχνος μιας παλάμης.
Εφαρμόζω το χέρι μου.
Περισσεύει.
Θα ταίριαζε όταν ήμουν παιδί,
έφηβος ίσως.
Τώρα είναι αργά.
Αποξεχάστηκα στη δυστυχία
και άλλο δε ζητώ:
λίγη από την ανάμνηση
των ημερών της νιότης.
Γιατί κι ο θάνατος είναι προσίτος
μόνο όταν κολυμπάς
στη δόξα των ακτίνων
του Απόλλωνα.

26.9.2001

Τα πλοία κινούνται
σαν τεράστιες πυγολαμπίδες-μεταξοσκώληκες
στον Αργοσαρωνικό
κάτω από τις αναμμένες καρφίτσες
των άστρων,
κι εσύ δεν είσαι εδώ.

Σε ποιο μήκος και πλάτος
αυτής ή άλλης γης
γυρνάς,
ποιους ανεμόμυλους πάλι κυνηγάς
με το σπαθί σου;
Είναι οι ζωές μας
σαν ασύμβατες ευθείες,
σαν αεριοθούμενα
με άλλο προσορισμό,
που κάποια στιγμή τείνουν
να συμπέσουν οι τροχιές τους,
είναι όμως ψευδαίσθηση,
οφθαλμαπάτη,
τέχνασμα μαθηματικό:
προβολή του τρισδιάστατου χώρου
της πραγματικότητας
στο δισδιάστατο τετράδιο
της ποίησης, του ονείρου.

26.9.2001

Άλλη μια μέρα
ξημέρωσε ο θεός το θαύμα του.
Όλα μοιάζουν ειρηνικά,
περάσαμε όμως πάλι
μέσα από Γαλαξίες που εκρήγνυνται
και άλλους που καταβροχθίζουν
τα παιδιά τους,
για να φτάσουμε εδώ,
στο ήσυχο λιμανάκι
που μοιάζει σαν ψεύτικο,
έτσι που αναρωτιόμαστε
μήπως μπήκαμε τώρα στο όνειρο,
κι ας ευχηθούμε να μη βγούμε ποτέ
από το μυχό του,
όπου ανθούν όλα τα τροπικά φρούτα
και μυρωδικά,
και πολύχρωμα πτηνά
έφυγαν λες εξόριστα
από την απαγορευμένη Εδέμ,
και περιμένουν να τα ζωγραφίσεις
για να πεθάνουν λευτερωμένα.

27.9.2001

Το κλαδιά γέρνουν
και ταλανίζουν από τον άνεμο
όταν κουβαλάνε
μεγάλα κεφάλια τριαντάφυλλων,
κι η μοναξιά τα σκέπει
    με το χάδι των συννέφων
που αγκυλώθηκαν στα ακροκέραμα των πύργων,
κι η σιωπή
    μαύρη απειλή
που πέφτει στα κεφάλια
μόνο εκείνων που τα φοβούνται.
Συνήθισα τόσα χρόνια στο βυθό.
Κι αν αστοχήσει ο άγγελος ο πυρρός
που έρχεται να μ' αρπάξει από την κόμη
    και να μ' ανασύρει,
θα έχω συντροφιά τις αχιβάδες,
    τις γοργόνες
και τα χέλια του βυθού
που χορεύανε αρμονικά με τα φύκια.

28.9.2001

Δεν ξέρω αν βραδιάζει
στη σωστή ώρα,
όμως θ' αποδεχτώ το γεγονός
ως μία πραγματικότητα,
αναπόδραστη ως εκ τούτου·
θ' αποδεχτώ το γεγονός
ως κάποιος που έζησε πλήρεια
και χωρίς αναβολές,
τον μέσα κόσμο
προβάλλοντάς τον
στον εξωτερικό·
κι όσο για εκείνα
που δεν πρόλαβα,
που δεν αντελήφθη
που δεν ευδοκίμησανε,
ας πάνε κι εκείνα
με το σωρό των ξερών φύλλων
που ετοιμάζουν οι χωρικοί
για το κάφτρισμα
των σιτοβολώνων.
Εδώ σωπαίνω,
κουρασμένος αλλά όχι απηυδισμένος,
συμφιλιωμένος με το θάνατο
και τη λήθη,
καταφάσκων όμως στη ζωή,
όση μου απομένει να ζήσω.
Δεν μνησικακώ των συγχρόνων μου·
άκουσαν ό,τι μπορούσαν ν' ακούσουν
και κατάλαβαν ό,τι τους ήταν
αντιληπτό.
Για τα λοιπά ουδεμία ευθύνη φέρω
και μετά την απομάκρυνση από το ταμείον
ουδέν λάθος αναγνωρίζεται.
Η πίκρα μόνο των ανθρώπων
που μας πρόδωσαν
θα καεί τελευταία,
γιατί μένει πάντα χλωρή
η αμαρτία της αχαριστίας.

Λουτρά Κύθνου, 28.9.2001

ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΓΚΑΛΗ

Σαν κερι
που πρέπει να σβήσει,
και να γεμίσει το δωμάτιο
με τη στερνή μυρωδιά,
για να καταλάβουμε
ότι ήταν αναμμένο,
τρέμω τη στιγμή που θα φύγεις
και δεν θα νιώθω πια
τη σιωπηλή αγκάλη σου
να με προστατεύει.
Εκτός κι αν φύγω εγώ πρώτος.
Μόνη παρηγοριά η σκέψη,
η ελπίδα ίσως,
ότι όταν φεύγουμε
ήμαστε πιο κοντά
σ' αυτούς που αγαπάμε
παρά ποτέ.

3.10.2001

ΘΗΣΕΑΣ

Τώρα φθάσαμε στην άφατη θλίψη
που μοιάζει με χαρά.
Τώρα δε φοβάμαι να ζήσω
ή να πεθάνω,
κι έτσι ζεις πιο λεύτερα·
η σκέψη αφήνεται απερίσπαστη
να διατρέξεις τους δαιδάλους
προς τη θάλασσα,
σε μια φωτεινή σήραγγα
που τελειώνει
στο πιο ξεπλυμένο γαλάζιο
που έχω δει ποτέ.

6.10.2001

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Ποίηση,
το ανέπαφο εκείνο κομμάτι της ύπαρξης
που ξαναθέτει τους κανόνες
του παιχνιδιού
και μας αποστραγγίζει από την πίκρα
για να μας μεταγγίσει τη χαρά.
Πολλές φορές ξυπνάω
και θαρρώ πως έλυσα
τα προβλήματα που με βασάνιζαν
αποσπερού,
και κάπως όντως
το ψηφιδωτό έχει συμπληρωθεί
κι είναι έτοιμο πια να καταρρεύσει
για να ξαναρχίσει το βάσανο από την αρχή.
Τώρα μπορώ να πω
ότι δεν έγιναν κάποια πράγματα,
ότι δεν είπαμε κάποια λόγια
που όμως ξέρουμε κι οι δυο
ότι ειπώθηκαν,
κι ας στριγκλίζει απ' τον φωνόγραφο
του χρόνου
η φωνή του πατέρα
όταν μάλωνε τη μητέρα:
«η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει
και κόκκαλα *τσακάει*».
Τώρα το μάθημά μας το λάβαμε
κι είμαστε έτοιμοι
να ξαναρχίσουμε από την αρχή.
Ποίηση,
το ανέπαφο εκείνο κομμάτι της ύπαρξης
που ξαναθέτει τους κανόνες
του παιχνιδιού
και μας αποστραγγίζει από την πίκρα
για να μας μεταγγίσει τη χαρά.

11.10.2001

Αν μπορούσαμε να ποθούμε λιγότερο
αν μπορούσαμε ν' αγαπούμε με μέτρο
θα διασχίζαμε την πόλη
από το ένα άκρο στο άλλο
για να συναντηθούμε.

Η ζωή μας
πίνακας του Ρέμπραντ
με το καφέ τρεις τόνους
πιο μαύρο
και το ροζ εναλλάσσεται
μ' ένα κίτρινο εκτυφλωτικό,
του κρόκου,
κι ένα γαλάζιο λουλακί
δίνει το βάθος να γείρουν
τα κεφάλια,
κουρασμένα χρυσάνθεμα,
στο αποκάρωμα της μέρας.

Σκέφτομαι με προσευχές
γεύομαι τις εικόνες
απολαμβάνω τις γνώσεις
άπειρων μοναχών,
κεκοιμημένων στις βίγλες
του Άλλου Κόσμου,
κι όμως δε βρίσκω το βοτάνι
εκείνο
που θα μας λύσει τα μέλη
για να έρθω να σε συναντήσω

13.10.2001

Απόψε σε συνάντησα στη χώρα
που γεννιούνται τα όνειρα
και σε καθσύχασα
που σε είδα να φεύγεις:
«δε χρειάζεται να μ' αποχαιρετήσεις
γιατί ό,τι γίνεται δεν ξεγράφεται
από το σεντόνι του χωρόχρονου,
και θα μείνει εκεί,
εις τους αιώνας των αιώνων,
μ' ανεξίτηλη μελάνη
καταγεγραμμένο.
Αυτό είναι το κέρδος απ' ό,τι ζήσαμε
και όσα δεν προλάβσαμε να ζήσουμε
άσ' τα να βουλιάζουν στη δίνη
του Καιρού,
που θα τα πάρει και τα παρασύρει,
μαζί με άλλα άχρηστα πράγματα,
στην Ανακύκλωση των χαμένων
Ερώτων».

15.10.2001

Σε περιμένω
Με όλα τα φτερά
Και τ' άστρα
Που διαθέτω.

Σε καρτερώ
Με όλη την υπομονή
Και την επιμονή
Που χαλύβδωσε ο καιρός
Μακριά σου.

Εργάζομαι
Και ομορφαίνω,
Όσο δεν ομόρφυνε ποτέ κανείς
Χάριν έρωτος.

Τραγουδώ,
Ποτίζω τα φυτά
Καλλιεργώ το λιβάδι της ποίησης
Και περιμένω
Βάζοντας τροχοπέδη στο Θάνατο
Τα φρικτά κόκκαλά μου.

Ονειρεύομαι και περιμένω
Στοχάζομαι και μαρτυρώ
Τον έρωτα που μου πυρπολεί
Την καρδιά
Και φλέγει μου τα χνώτα.

Κουρασμένα τα μάτια των ανθρώπων
Στο νυχτερινό λεωφορείο,
Περιμένουν τον ύπνο
Ή το δίδυμο αδελφό του
Το θάνατο,
Κι εγώ χαμογελώ
Γιατί ξέρω ότι θα νικήσω
Το χρόνο
Με όλη την υπομονή
Και την επιμονή
Που μου χάρισε ο Θεός
Και μου χαλύβδωσε ο Καιρός.

16.10.2001

Να ενσωματώνεις το τυχαίο
στην τέχνη σου,
κι έτσι η ζωή αποκτά
κάποιο νόημα,
κι η ζωή εκείνων που σε διαβάζουν·
ακούν μια κρυφή μελωδία
που διατρέχει όλες τις στιγμές σου,
κι αυτή τη μελωδία
την άκουγες κι εσύ,
με τα πρώτα σκιρτήματα
στην κοιλιά της μάνας σου
και το πρώτο πικρό γάλα
των κολασμένων.

17.10.2001

Σε αγαπώ με τη δίψα της μέντας
Για τη ζάχαρη
Σε θέλω με την περιέργεια των βεδουίνων
Για τις ανοχύρωτες πόλεις των Ελλήνων
Και τα πορτοκάλια του Ευρώτα
Σε τριγυρνώ, όπως ο αντικατοπτρισμός
Την άσση,
Όπως η μέλισσα
Το άνθος το γλυκό
Με το θρασύ ύπερο·
Το κεφάλι σου περήφανη ανεμώνα
Αειθαλής και πείσμων
Στα ραπίσματα του ανέμου,
Με προκαλεί να φιλήσω τα χείλη σου
Με την ορμητική τρυφερότητα
Που δεν ρούφηξε ποτέ κανείς
Γύρη,
Κίτρινη και πορτοκαλιά,
Συναγμένη
Από το Χρυσούν Αιώνα
Του Περικλή,
Και με τη λάμψη
Του χρυσελεφάντινου αγάλματος
Που φιλοτέχνησε ο Φειδίας.

18.10.2001

Άνθρωποι αναλώσιμοι,
άνθρωποι μιας χρήσεως,
άνθρωποι με γεύση μπανάνας
φράουλας
ή καρότου.

Άνθρωποι με σάπια μυαλά
και γυαλιστερά σελοφάν
γύρω από το αστραφτερό
αποτριχωμένο κορμί τους.

Άνθρωποι που καταδέχονται
να τους μεταχειρίζονται
σαν κούκλες,
ως σκεύη ηδονής,
και να τους πετούν
πληρώνοντας βεβαίως το τίμημα·
γιατί η κάθε κουκλίτσα έχει την αξία της
Στο χρηματιστήριο του πόθου,
ιδίως αν γνωρίζει καλώς
πώς να δίνει τροφή στις φαντασιώσεις σου.

Ήμουνα τόσο άπειρος λοιπόν
να ζηλέψω ένα τέτοιο ανδρείκελο,
να φθονήσω τα κάλλη του
τα προσωρινά
– φτηνά ή ακριβά, δεν έχει σημασία.

Εγώ σου πρόσφερα την ψυχή μου,
δροσερή από τις χιονορριπές του Ταυγέτου,
εύθραυστη και περήφανη,
αιώνια στη βιωμένη απλότητά της,
και περιμένω
να με φιλήσεις,
να με ζεστάνεις,
να με λιώσεις,
να με πατήσεις
και να με δεις να εξατμίζομαι
στη σφαίρα εκείνη
που δεν υπάρχει προσμονή
κι όλα λάμπουν
με την πρώτη εκείνη Χάρι
στη δρόσο της Αυγής την παρθενική.

19.10.2001

Διαλογισμός πάνω στο ομότιπλο έργο του Χάρολντ Πίντερ
Στην παράσταση της Κάτιας Δανδουλάκη

Προδίδουμε
Όταν αποκλείουμε το σύντροφο
Από το παιχνίδι
    Με τον καλύτερο φίλο του,
Τον παιδικό, τον πιο αγαπημένο.

Προδίδουμε
Όταν ανταποδίδουμε την προδοσία
    Του άλλου
Που νομίζαμε αποκλειστικά δικό μας
Ενώ διατηρούσαμε για τον εαυτό μας
Το προνόμιο της ανεξαρτησίας.

Προδίδουμε
    Το εμαυτόν
        Με το σον
Γιατί φοβόμαστε το Άλλο,
Εκείνο που μας κρυφοκοιτάει
Από τις σκοτεινές
συστάδες των δέντρων
και περιμένει
να υποκύψουμε στη Χάρι του.

Προδίδουμε
Όταν είμαστε εμείς κι άλλοι πολλοί,
Κι ο καθένας χωριστά,
Αποξενωμένος από το κορμί του,
αποκομμένος από το θεό του,
Από τη γαλαντόμα πηγή
    Που μας χαρίζουν τα όνειρα,
Σ' εμάς, τους αθώους των απέραντων
    Εκτάσεων
Με την ανθρώπινη κραυγή
Να διαπερνάει το κενό
Και ν' αναζητεί το Δημιουργό της,
    Ένα ποτήρι νερό,
'Η τέλος, ένα φιλί
Από χείλη κουρασμένα
    Να ποθούν
Και να μην τα πλησιάζει
    Κανείς·
Όχι ο οποιοσδήποτε, εννοείται,
Αλλά ο ένας, ο μοναδικός,
Εκείνος που κάνει τις κιθάρες
    Του άλλου κόσμου
Ν' αντηχούν όλες μαζί
Στο άγγιγμά του το Σεπτό,
Το αποστειρωμένο από κάθε
    Είδους υστεροβουλία,
Εκτός από εκείνη, την πρωταρχική,
Να ξεκουράσει ο ένας την ψυχή

Στη ματιά του άλλου.

21.10.2001

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ ΦΩΤΟΣ

Αν είμαι αυτός που θέλεις
Πέρα απ' τη Ζωή,
Πιο πολύ κι από το θάνατό σου,
Είμαι εδώ και σε περιμένω.
Και θα είμαι τρομακτικός
Όπως είναι ο έρωτας
Ο αμείλικτος
Που φρικιά η ψυχή σου
Και τρομάσσει.

Αν είμαι εγώ αυτός που θέλεις
Πιο πολύ κι απ' τη Ζωή,
Περισσότερο κι απ' το Θάνατο,
Το θάνατο που θα σε μεταμορφώσει
Σ' εκείνο που πάντα επιθυμούσες,
Είμαι εδώ και σε περιμένω.
Πιο τρομακτικός κι απ' τη Γοργώ,
Πιο σοφός από τη Σφίγγα,
Πιο ανελέητος από τη Μέδουσα,
Είμαι εδώ και περιμένω
Να 'ρθεις
Για να σου χαρίσω την αθανασία.
Εκτός αν προτιμάς τη γαλήνη
Της θύελλας
Από την αγωνία της πέτρας
Στου Ήλιου το καμίνι
Το απατηλό.
Αλλά κι αυτήν μπορώ να σ' τη χαρίσω:
Τη Νύμφη του βυθού,
Τη Σειρήνα του Οδυσσέα
Την καλλίφωνη,
Το ξωτικό που ξεπήδησε
Από τη νεκρική πυρά
Της Μαρίας Κάλας,
Το αστέρι που είχε στα μαλλιά
Η Ωραία Ελένη
Όταν την έκλεψε ο Αλέξανδρος,
Τη λάμψη των δοντιών
Την πρώτη νύχτα της επιθυμίας,
Τον πόνο της πύλης
Όταν υποχωρεί στον πολιορκητικό κριό,
Τη μοναξιά της Κασσιόπης
Όταν αναλογίζεται
Πόσα ολόγιομα φεγγάρια
Χάσαμε
Χωρίς το χάδι το απαλό
Της Αφροδίτης.
Όμως ποτέ δεν είναι αργά.
Είμαι εδώ και σε περιμένω,
Αν είμαι εγώ αυτός που θέλεις
Πέρα απ' τη ζωή,
Πιο πολύ κι από το θάνατό σου.

ΟΡΘΡΟΣ

Τα περιστέρια χαρακώνουν το τζάμι
κι ο φοίνικας νοσταλγεί την έρημο·
πλήττει φρικτά από τη μούχλα
των ανίδρωτων εκτάσεων.
Κι όμως κάπου εκεί στο βάθος
η λειψυδρία τον απειλεί
με τους βολβούς των άσπλαχνων κυκλάμινων
που ονειρεύονται να κατακτήσουν
την οικουμένη
μ' ένα αερόστατο
ικανό ν' ανελκύσει
το βράχο που τα εξέθρεψε
και τα ανέθρεψε.

28.10.2001

Ανάμεσα σε δύο πηγές
και μία δίψα
απολησμονήθηκα
και τότε

όταν πια δεν το περίμενα
κατέβηκε ο θεός να μου χαριστεί
περιβεβλημένος το μανδύα
πτωχού χωρικού,
απαρνούμενος τη δόξα του
για να μη με πληγώσει.

Οι Νύμφες στάθηκαν σεβαστικά
στο πλευρό του,

οι Σάτυροι λούφαξαν για λίγο
στις κούπες από τα βελανίδια,
κι η οξιά βρήκε την ώρα
ν' αποτείνει το παράπρονό της
στο θεό το δημιουργό
της νύχτας και της μέρας.

Τότε κι εγώ άδραξα την ευκαιρία
να ρωτήσω

γιατί το χάρισμα το μαντικό
που μου είχε πλουσιοπάροχα
δώσει

δεν είχε ποτέ ωφελήσει
εμένα τον ίδιο στη ζωή μου.

«Για να μη γίνεται ο άνθρωπος
παντοδύναμος», απάντησε

ο Απόλλων,

«και κάτι ακόμα που δεν
μπορώ να σου το πω,
κι εσύ ειδικά δεν πρέπει
να το μάθεις».

«Ταπεινός δούλος σου εγώ»,

απάντησα,

«και θεός δε θέλησα ποτέ να γίνω.

Μακριά από μένα η υπέρβαση
του μέτρου.

Ως Έλλην εγώ

τη μυρωδιά ποθώ

του φρέσκου ψωμιού

και των αγίνωτων σωμάτων,

την άγουρη μυρωδιά της παρθένας

και το σουραύλι του βοσκού

Ορφέα

που μαγεύει τα ζωντανά.

Ακόμα κι αν μου χάριζαν

την αθανασία

θα την ξεπουλούσα

για μια χούφτα βατόμουρα

από το χέρι το αγαπημένο».

«Γι' αυτό λοιπόν κι εγώ

την πλήρη διαύγεια σου απαρνούμαι

και τη θέαση των πάντων»,

αποκρίθηκε ο Φοίβος,

«γιατί μέσα στη ζέση την ερωτική
μπορεί να τα χαρίσεις στον Πρωτέα
ή σε κάποιο ξωτικό που θα ξέρει
επιδέξια να παίρνει
τις μορφές που λαχταρά η ψυχή σου».

Και με το λόγο αυτό
αναλήφθηκε ο θεός στους ουρανούς
κι έμεινα εγώ εκεί να κλαίω
και να θρηνώ
την ευχαρίστηση που έχασα:
να πετώ όσο γοργά επιθυμώ
στους θείους λειμώνες
κι η ευωδία να μη σώνεται
κι ο ήλιος να μη βασιλεύει.
Τότε ήρθε ο Πάνας, με πήρε
από το χέρι
και με ξενάγησε
στα μυστήρια των πιστών του
Μαινάδων.
Έφαγα και ήπια κι ερωτεύτηκα
μέχρι που ήρθε το πρωί,
και η άλλη νύχτα,
και η άλλη μέρα.
Τότε ξέχασα τη θλίψη μου.

4.11.2001

Τα πράγματα μας διώχνουν
όταν έρθει εκείνη η ώρα
η μυστική
ν' αλλάξουμε περίβλημα,
να μεταμορφωθούμε
στο τέρας εκείνο
που είναι φτιαγμένο όλο από οίκτο
και περισυλλογή.
Τα πράγματα μας διώχνουν
για να βιώσουμε μέσα από την
ενσυναίσθηση
τον πόνο άλλων ψυχών
και να μετασηματιστούμε
στον εσμό των θηρίων
που δεν κατέχουν
φόβο
που δεν κατέχουν
θάνατο
μόνο εκείνη τη ζωτική αγωνία
να ζήσουν τη στιγμή
χωρίς τις έγνοιες της αποθήκευσης.

Paris, Goutte d'or, 7.11.2001

Η αλεπού μπορεί να ζήσει ένα διάστημα
σε αγέλη λύκων
αλλά μία μέρα αλαφιασμένοι
θα την κατασπαράξουν.

Η μοναξιά
    μοίρα μου
    και πάθος.
Αυτή μας χώρισε
Αυτή θα μας ενώσει
στην ταξιαρχία εκείνη των ξένων
όταν διαβείς το γεφύρι
που δεν έχει επιστροφή
κι αφήσεις ξωπίσω σου
    όλα τα γήινα
και την έγνοια των αποτυχημένων.
Τώρα ο καθένας θα μείνει έρμος
    να κουβαλήσει τη μοίρα του
    από την αρχή,
φορτίο άχρηστο
    κι όμως παρ' όλα αυτά
ακριβοπληρωμένο
    με άπειρες ώρες στεναγμών
και το δάκρυ
που κάθε σταγόνα του
είναι πιο πολύτιμη κι από διαμάντι.
Τώρα οι άλλοι ας ζήσουν
ο καθένας τους όπως μπορεί,
κι εσύ αφέσου ανέμελος
να διαβείς το τελευταίο μονοπάτι
προς το εξαγνιστήριο,
όπου οι ψυχές λούζονται
    με μουσική
για ν' ακολουθήσουν το γνώριμο
ταξίδι της ενσάρκωσης,
πιο σοφές αυτή τη φορά,
    πιο αθώες,
όσο αθώος μπορεί να είναι
    ένας άνθρωπος
που τον καταράστηκαν
να ζει σε χαλεπούς καιρούς
    δίχως ταίρι.

Paris, 9.11.2001

ΕΠΩΔΟΣ ΣΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΕΦΑΛΙ

μετά από μια παράσταση στο «Bouffes du Nord» του *Tête d'or* του Paul Claudel σε σκηνοθεσία Claude Buchvald

Εκείνη η ώρα που δεν ανήκει
    πουθενά
με τον κόσμο στα θεμέλια των πολυκατοικιών
    να βουίζει
και τα φυτά στις γλάστρες
    ν' αποκρίνονται
για μια άλλη ζωή
    καλύτερη,
    αλλ' επαχθέστερη
    από τούτη,
όπου οι άγγελοι πιάνουν από νωρίς
    δουλειά
κι οι Ασώματοι επιδίδονται
σε χειρωνακτικές εργασίες,
όπου το χρυσάφι ηχεί
σαν φινό κρύσταλλο,
κι οι προσωπίδες είν' όλες
από κερί που δε λιώνει...
Σε μια τέτοια ήπειρο
αφέθηκα κι εγώ να επαναπατριστώ
διεκδικώντας την ελευθερία
του ύπερου
που τον παρασύρει το
ρεύμα της ελευθερίας
μαζί με άλλα άχρηστα πράγματα.

12.11.2001

ΤΟ ΠΑΛΙΟ, ΚΑΛΟ ΚΡΑΣΙ

Στην πόλη των ερωτευμένων
αισθάνομαι πολύ μόνος.
Σε κάθε γωνιά περιμένω να σε συναντήσω,
μόνο που η απουσία σου μου έγινε συνήθεια
και θα 'ναι δύσκολο να προσαρμοστώ
στο βήμα το ταχύ που θα βιάζεται
να εξαντλήσει τις παρθένες ηδονές
από το δέντρο του κόσμου.
Όμως στην τρυφερότητα δεν θα δυσκολευτώ
και στο χάδι το μετέωρο
που πέφτει σαν κεραυνός,
και στο φιλί που ωρίμασε να περιμένει,
κλεισμένο σε υγρά υπόγεια
με το μούστο τον άγουρο
να σιγοβράζει.

12.11.2001

ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΓΚΟΓΙΑ

Το περιστέρι στις γραμμές του τραίνου
δεν πρόλαβε να τσιμπήσει το ψίχουλο
που κάποιο άορατο χέρι του έριξε
για δόλωμα.

Τώρα τα φτερά του τραβολογάνε τα ποντίκια
και στο άδειο βλέμμα του καθρεφτίζεται ο ουρανός,
ο πιο ξάστερος ουρανός που είδα ποτέ,
ελεύθερος από το φάσμα της πείνας
και της ανέχειας.

14.11.2001

– Θα ήθελα να τελειώσω εδώ
όπως άρχισα:
μόνος στις αλέες του κόσμου
με την κραυγή καρφωμένη μόνιμα
στη μάσκα που μου δόθηκε
για πρόσωπο.

– Το χωράφι που μας δώσανε
το σπείραμε:
κάτι μεγάλα ηλιοτρόπια
που ακολούθησαν την πορεία του Απόλλωνα
μέχρι τη δύση,
κι έπειτα έγειραν το κεφάλι
κουρασμένα,
για ν' αναστηθούν το άλλο πρωί.

Είθε το ταξίδι αυτό να μην τελειώσει
πριν από το τέρμα.

Paris, Jardin des Plantes 15.11.2001

Το απελπισμένο τραγούδι του δρόμου
μας δείχνει πως δεν πονάμε μόνοι μας
πως όλα αυτά, δε μπορεί,
πρέπει να έχουν κάποιο νόημα,
κι οι καθεδρικοί διαγράφονται καθαρά
στο δειλινό ουρανό,
ίσως για να μας υπενθυμίσουν
πως κάπου εκεί είναι το μυστικό,
πέρα από τα σύννεφα που κρατούν
την κρίση μας θολωμένη,
αποσπασμένη από τη μία και μόνη αλήθεια
του Φωτός.

Paris, Goutte d'or, 16.11.2001

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

Κοίταξέ με στα μάτια
και δες την αλήθεια σου:
όλα εκείνα που ήθελες να γίνεις
και δεν ήταν τυχερό ν' αληθέψουν.
Θα γίνω ο καθρέφτης της ψυχής σου
και το τραγούδι μου θα σε συνοδέψει
όταν διαβείς τη φοβερή σήραγγα
για τον Άλλο Κόσμο
τον φωτεινό,
εκεί όπου όλες οι επιθυμίες
πραγματοποιούνται,
και μια ευχή υψώνεται
απ' όλα τα στόματα:
«το Αόρατο Χέρι
να συνεχίσει να χαϊδεύει
τα μέτωπα τα κουρασμένα
από την αγρύπνια».

17.11.2001

Από το τίποτα
πιο εύκολα το τίποτα ονειρεύεσαι,
την απόλυτη μελαγχολία
της νοσταλγίας
του ενός και μόνου όντος
που ανάσαινε μόνο για σένα,
και υπήρχε για να υπάρξεις,
κι έπαψε να υπάρχει
πριν σταματήσεις εσύ ν' ανασαίνεις.
Αυτό το ον γυρεύεις τώρα
στα κρεβάτια ανύποπτων ερώτων,
που κι εκείνοι νοσταλγούν το ίδιο,
διεκδικώντας ο καθένας την ανοχή
και το ατιμώρητο
για τη μεριά του.

Μέσα στην ομίχλη
περνούν τα παιδάκια
πιασμένα χέρι-χέρι
ανάμεσα σε τεράστιους υάκινθους,
κι εγώ περιπλανιέμαι
σ' ένα άδειο καφέ σπίτι
με μεσαιωνικά παραθυρόφυλλα.
Από δωμάτιο σε δωμάτιο
δύο άδεια παπούτσια,
ξεκολλημένες σανίδες,
και στην κουζίνα μία σιδερώστρα
από το Λονδίνο του '30.
Αυτός λείπει, κι όμως η παρουσία του
είναι αισθητή και στα τρία
ή τέσσερα δωμάτια
– κάτι σαν άρωμα,
ή σαν πνεύμα
που έχει στοιχειώσει τον πύργο.
Πηγαίνω στην πόρτα
να δω αν είναι κλειδωμένη.
Τ' άδεια παπούτσια δίπλα στο τζάκι
είναι δικά του.
Και τα δωμάτια κελί μοναστηριού.
Ξύπνησα τρομαγμένος
κι έφαγα τρεις κουταλιές
ζάχαρη άχνη.

18.11.2001

Σαν πρίγκιπας
που ξεπέρασε τα όρια
κι απέμεινε γυμνός,
κι όμως συνεχίζει να συμπεριφέρεται
με την παλιά του δόξα.
Τα δαχτυλίδια στα χέρια του
αστράφτουν αόρατα
και το μετάξι αφήνει το ίδιο θρόισμα
όταν τρίβεται ανάμεσα στους μηρούς.
Σαν πρίγκιπας
που είχε συνηθίσει στις αγαθοεργίες
κι έριξε το τελευταίο του ξεροκόμματο
στα σπουργίτια,
περιπλανιέμαι στις αλέες
των καθεδρικών ναών
και ζητιανεύω λίγη αγάπη.
Ποτέ δεν είχα προσέξει
πόσα σβησμένα
κι άδεια μάτια
κυκλοφορούν στον κόσμο.
Κάθομαι σ' ένα παγκάκι και κλαίω.
Ένα παιδί μ' αγγίζει.
Και πριν προλάβω να ελπίσω
το πρόσωπό του μεταμορφώνεται
σε μια αηδιαστική μάσκα κοροϊδίας.
Ένα σκυλί
που κάποτε θα ήταν ράτσας
και θα κοιμόταν
σε παχιά μαξιλάρια
σε σαλόνια
με πλησίασε
κι έτσι γίναμε δύο
οι απόκληροι αυτού του κόσμου.
Ο ήλιος καίει σιωπηλά σήμερα.

19.11.2001

Πόσο σύντομες είναι οι μέρες εδώ
ανάμεσα Παράδεισου και Κόλασης
περιμένοντας ένα θαύμα
κι Αυτός να μην έρχεται.
Μαζεύουμε τα μπαγκάζια μας
λύνουμε τα κορδόνια
κι αποκοιμιόμαστε
στη ρίζα του δέντρου
με το πράσινο φύλλο,
κι αυτό πλαστικό.
Δε θα συμφιλιωθούμε λοιπόν ποτέ
με τη μοναξιά,
    με την απελπισία,
με την έλλειψη νοήματος,
    με το άχρονο;
Κάθε εσπερινό
    η παλιά εκείνη μελωδία
μας νανουρίζει
σ' έναν κόσμο
που ανθίζει μόνο στα όνειρά μας.
Κι έτσι πέρασε η ζωή μας.
Καληνύχτα.

19.11.2001

Ένας κήπος σε προκαλεί
να τον διασχίσεις,
ένα στόμα να το φιλήσεις,
ένα γράμμα να το ανοίξεις
και να το διαβάσεις...
Όμως εσύ γιατί δεν έρχεσαι;
Κατέφυγα σ' αλλότρια κορμιά
και τα βαρέθηκα.
Προσκύνησα όλα τα θαυματουργά
εικονίσματα και μετάλλια
όμως καλό δεν είδα.
Είμαι τόσο απελπισμένος
που δεν αρκούμαι στα υποκατάστατα.
Λένε πως όταν χάσεις
ένα πετράδι
αρκεί να διαλέξεις ένα βότσαλο
από το γιαλό
και να το βάλεις στη θέση του.
Για μένα ο κόσμος όλος
δεν θα έφτανε για ν' αντικαταστήσει
το βαρύ σου πάτημα
στη σκέψη μου
μέρα και νύχτα.

20.11.2001

Το διαμάντι είσαι εσύ.
Γι' αυτό δε χρειάζεσαι στολίδια.
Προτιμώ τα δάχτυλά σου γυμνά
να τα φιλώ
    και να μη χορταίνω
την απλότη μιας ζωής
    τσαλακωμένης
από ατασθαλίες ονείρων
και παλινδρομήσεις ψευδαισθήσεων.

Ξέρω τι θέλεις:
μια σχέση που εξαγνίζει όλες τις άλλες.
Σχέσεις συνάψαμε κι οι δυο πολλές.
Δόξα να 'χει ο θεός
    που τις έφερε
        και τις πήρε
όπως λιώνει το χιόνι
κάτω από το άγγιγμα του ανέμου.
Κι απέμεινε το πρόσωπό μας
χαραγμένο στο βράχο
με την πιο γρανιτένια μοναξιά
που είδε πετούμενο ποτέ στη γη.
Τώρα στο τέλος
βλέπουμε τη σκληρότητα
να μαλακώνει από μέσα
κι ένα φως αυγινό
νοτίζει τις κώχες των ματιών
σα δάκρυ.
Τώρα θα σου πω με φωνή
Σειρήνας
λόγια μαγεμένα
και δε χρειάζεται να δεθείς
σαν τον Οδυσσέα στο κατάρτι.
Εμείς ό,τι είχαμε να χάσουμε
    το χάσαμε.
Τώρα μένει να κερδίσουμε
    την ελευθερία
και την αβρότη του Φωτός.

21.11.2001

ΜΥΗΣΗ ΣΤΗΝ ΗΔΟΝΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΕΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τώρα είναι η ώρα μηδέν.
Τώρα είσαι στην όχθη του Αχέροντα
και πρέπει να διαλέξεις
σε ποια λέμβο να επιβιβαστείς.
Τα χρυσάνθεμα μυρίζουν
και τα γεράνια,
που λένε ότι έχουν
επίδραση αντικαταθλιπτική.
Όμως εσύ νοσταλγείς
τα γιασεμιά,
και τα νυχτολούλουδα,
τους πρόστυχους ιβίσκους,
και τις ξεδιάντροπες καμέλιες.
Ένας βαρκάρης περνάει,
και το κεφάλι του
είναι ηλιοτρόπιο.
Διαλέγεις αυτόν,
γιατί κολακεύει τη ματαιοδοξία σου.
Καθώς περνά
στρέφει ολόκληρος προς εσένα.
Κάνεις το μοιραίο βήμα,
όμως η λέμβος είναι γεμάτη
φίδια και σκορπιούς
που σε κοιτάνε αδιάφορα.
Βρίσκεις χώρο και κάθεται
ανάμεσά τους.
Τώρα τα δευτερόλεπτα
κυλάνε ανάποδα,
προς την πρώτη νιότη,
και την πρωταρχική κραυγή,
όταν ο ήλιος έμπηξε τις βελόνες του
στις κόρες των ματιών σου.
Πονάς
κι όμως δεν είναι κανείς
να σου συμπαρασταθεί.
Στον έρωτα και στο θάνατο
πηγαίνεις μόνος.
Ο βαρκάρης δεν έχει μυαλό
μήτε γλώσσα,
μια στυγνή μηχανή
που κοιτάει μπροστά
και κάνει τη δουλειά του
με τον αποτελεσματικότερο τρόπο.
Μπροστά η χαίνουσα σπηλιά
του Πλούτωνα,
σαν ουρανίσκος
σε λαιμό κόμπρας,
και τα νερά στυγνά.
Γκρεμίζεσαι απότομα
στους καταρράκτες.

Πού και πού λάμπουν
χρυσάφι, ασήμι και πετράδια,
οι μνήμες των ερώτων σου,
τα ποιήματα,
    οι ζωγραφιές
και τα δαχτυλίδια
που κάποτε αντάλλαξες
με μια γυναίκα.
Ποια είναι; Δε θυμάσαι.
Ίσως την έλεγαν Περσεφόνη.
Κάποτε το μαρτύριο της κατάβασης
    παίρνει τέλος.
Εκεί στη μεγάλη κοιλιά του κήτους
ανάβει μια φωτιά
κι οι πεθαμένοι στριμώχνονται γύρω της
να ζεσταθούν
πριν κοκκαλώσουν
και τα μαλλιά τους
γεμίσουν στάχτη
που πέφτει από ψηλά
    σαν χιόνι.
Έπειτα ακολουθεί ο μύλος
που όλα τ' αλέθει.
Κραυγές από τα βασανιστήρια
    των κολασμένων.
Ένας χυλός,
συνάφεια με ψυχές
που δεν θα διάλεγες ποτέ
για να προσευχηθείς μαζί τους
ή να μαθήσεις ένα τριαντάφυλλο.
Κι έπειτα ο κτύπος μιας καρδιάς.
Είσαι στην κοιλιά της γυναίκας.
Ακούει μουσική. Όπερα.
Νομίζω «Ριγκολέττο».
Κι έπειτα Μότσαρτ.
Κι έπειτα «Τέσσερις Εποχές».
Το μωρό που γεννήθηκε έχει
    μουσικό ταλέντο.
Μια μέρα των ημερών θα τραγουδήσει
στο παλάτι που είχε χτίσει
    σε μια άλλη ζωή,
βουλιαγμένη,
κι ο άρχοντας που θα κρατάει τότε
τα κλειδιά
    και τα σκήπτρα
θα τον παρασημοφορήσει.
Θα είμαι κι εγώ εκεί
    να σε καμαρώνω.
Στο υπόσχομαι.

21.11.2001

IMAGO

Τα μάτια σου,
τα πιο εύγλωττα μάτια του κόσμου,
καθρεφτίζουν
όχι μόνο εκείνο που είμαστε
αλλά κι εκείνο που θα γίνουμε
όταν φωλιάσουμε στο πιο ψηλό κλαρί
αγκαλιασμένοι,
έτσι που μήτε ο άνεμος,
μήτε η βροχή,
μήτε το πυρ,
μήτε η κακογλωσσιά
να μας φτάνει.

Τα μάτια σου,
τα πιο εύγλωττα μάτια του κόσμου.
Χάνομαι μέσα τους
κι ο κόσμος όλος παύει να υπάρχει
έξω από τους χτύπους
της καρδιάς σου.

22.11.2001

Τα ηφαίστεια ξερνούν λάβα
χωρίς να γνωρίζουν
τα πέλαγα που θα τη σβήσουν.

Κι εγώ σ' αγαπώ χωρίς
να σε γνωρίζω

και σε ξέρω

σα να σε είχα γεννήσει.

Πόσο ίδιοι είμαστε,

πόσο μόνοι

μέσα στο μεγαλείο

της πιο άφατης ερημιάς

που μήτε και θεός

δεν αντέχει.

Τα είχαμε όλα

και τίποτα δεν είχαμε

γιατί δεν ήταν μοιραίο να

συναντηθούμε

σε απόσταση μικρότερη

από το ακόντιο

του Μαραθωνομάχου,

ή το κοντάρι του μονομάχου

στη μεσαιωνική γκιόστρα.

Τα είχαμε όλα

και τίποτα δεν είχαμε

γιατί δεν φίλησα τα μάτια σου

και γιατί δεν σε άκουσα

να ψιθυρίζεις στο αυτί μου

λόγια γλυκά,

βγαλμένα από το παράλληλο

εκείνο σύμπαν

όπου οι ψυχές μας

τραγουδάνε αγκαλιασμένες

πρωί, μεσημέρι, βράδυ,

όλες τις εποχές,

και ο χρόνος στριφογυρίζει

σαν τη σκάλα

στον καθρέφτη του κουρέα,

που βλέπεις και την πλάτη

και το στήθος

αξεχώριστα.

22.11.2001

Όταν ήμουν παιδί γνώριζα ένα γειτονόπουλο που είχαν χωρίσει οι γονείς του.
Έπαιζε λοιπόν ώρες μόνο του, κι όταν τον ρώτησα αν τον αγαπάει κανείς μου
απάντησε: «δεν πειράζει· αγαπιέμαι μόνος μου». Έτσι κι εγώ σήμερα,
άρρωστος στο κρεβάτι, λέω παραμύθια στον εαυτό μου.

Η κλωστή τελειώνει
κι η χρυσόμυγα θέλει να πετάξει
    πιο ψηλά,
προς τα χαλασμένα απίδια,
κι έπειτα – γιατί όχι; – στο φεγγάρι
που νομίζει ότι είναι η μαμά της.
Πρώτα όμως πρέπει να αντιπαλέψει
τα άλλα έντομα, που κατεβαίνουν
από τον ουρανό,
και περνούν, σαν αόρατη βροχή,
    μέσα από τα κύτταρά της,
που νοτίζει ωστόσο.
Κάθησε για λίγο να ξεκουραστεί
σε μια περήφανη τοματιά,
με τους λείους καρπούς της
να χνουδίζουν στη δροσιά
του πρωινού,
κι αποφάσισε
πως δεν ήθελε να πάει στο φεγγάρι,
πως δεν ήθελε να πάει στη μαμά της,
αλλά να βρει ένα ζωηρούλη χρυσόμυγο
να παίζουν γύρω από τ' απίδια
και να χαζογελάνε.
Κι εκεί πάνω αποκοιμήθηκε
και είδε ένα ωραίο όνειρο:
ότι όλη η πλάση, λέει,
ήταν γεμάτη
φρούτα μεθυστικά
και πράσινα φύλλα,
κι ο καλός της
χαμογελούσε
με τα χίλια του μάτια,
και με τα χίλια του χέρια
τη χάιδευε,
μέχρι που δεν άντεξε τόση τρυφερότητα
και ξύπνησε πεινασμένη,
με μια στυφή γεύση στο στόμα.
Για να την ξορκίσει
βούλιαξε στη γύρη
μιας μολόχας.

23.11.2001

Ο ΝΕΚΡΟΣ

Τόσα πολλά δωμάτια
έχει ο θάνατος;
Κι οι τοίχοι από γιαούρτι
και ζάχαρη.
Όμως η βέρα χαμένη.
Η βέρα εκείνης που έφυγε νωρίς
δηλητηριασμένη από αηδία,
αφού είχε σκοτώσει πέντε έμβρυα
κι απέτυχε να πνίξει
ένα παιδί.
Τα παράσιτα βγήκανε βόλτα
στους τοίχους
φορώντας κόκκινες κορδέλες
στα μαλλιά,
κι η ανασεσμιά τους ζέχνει
σκόρδο,
και ξύδι, παλιό, ταγγισμένο.
Οι ελιές σκύψανε παραλυμένες
να θρηνήσουν
το χέρι που τις χάιδευε
φύλλο-φύλλο
για να τους κλέψει τον καρπό,
κι η γειτονιά όλη ήρθε
κρατώντας βολβούς από ίριδες
και ιβίσκους
για να στολίσει το φέρετρο.
Η ανεμώνα στα σκαλιά
διαμαρτυρήθηκε για τα τόσα
πατήματα,
κι όταν βγήκε ο νεκρός
από την εξώπορτα,
ακούστηκε το σπίτι
ν' αναστενάξει,
ενώ ο παλιός, χτιστός φούρνος
έχασε ακόμη μία πέτρα του.
Σε λίγο θα πέσει, εκτός αν έρθουν
άλλες αφάνες να τον ζεστάνουν.
Η σάλπιγγα σήμανε σιωπητήριο
για τις αράχνες,
και τα μυρμήγκια έψαχναν
απεγνωσμένα
ένα ψίχουλο τυρί
για να κουβαλήσουν στη φωλιά τους.
Το σπίτι το έπνιξαν οι ίριδες.
Οι βολβοί τους έφτασαν τόσο βαθιά
στον πυρήνα της γης
που το οικόπεδο εξαφανίστηκε.
Κανείς δε θυμάται πού ήταν.
Τις νύχτες όμως αναδύεται
σε μια άλλη πραγματικότητα.

SANCTA RITA

Δυο μάτια που λάμπουν από την επιθυμία
και χαμηλώνουν σεβαστικά
στο πλησίασμά σου.
Την ξανασυνάντησα αυτή τη λάμψη
στα πρώτα σκιρτήματα της νιότης,
κι είναι περίεργο που,
Κυριακή πρωί,
εδώ, σε μια γειτονιά που ξεχειλίζει
το μίσος,
την ξαναβρήκα,
στο κατώφλι ενός πτωχικού
αρτοποιείου.
Σκέφτομαι ότι αυτή η λάμψη
θα είναι το τελευταίο πράγμα που θα θυμάμαι
πριν σβήσει των ματιών μου το φως.

25.11.2001

Και κανείς δεν είχε καταλάβει
πόσο έντρομο πλάσμα είναι ο τρομοκράτης.

– Μπορώ να κάνω τα πάντα για σένα,
εκτός από ένα:

να σε σκοτώσω.

Όσο κι αν εσύ το επιθυμείς
σφόδρα, για να μεταβείς
στην άλλη διάσταση
και να ξαναπάρεις το δρόμο από την αρχή.

Γιατί η παρουσία σου

προστασία για μένα
από τις δυνάμεις του Φόβου
που γυρεύουν να με καταβροχθίσουν
ζωντανό,

και να με χωνέψουν κοιμισμένο.

Και μη μου πεις πως όλα αυτά είναι ιδέα μου
γιατί η ανησυχία στην άκρη
του ματιού σου

μου επιβεβαιώνει
ότι αναβάλλεις την αναχώρησή σου,
αν και το επιθυμείς διακαώς
να μεταβείς στην άλλη διάσταση
και να ξαναπάρεις τον ίδιο δρόμο

από την αρχή,
για ένα και μόνο λόγο:

για να με προστατεύεις.

Μην ανησυχείς. Έψαξα στα παλιά βιβλία
και βρήκα τη συνταγή:
ο φόβος με φόβο θεραπεύεται.

26.11.2001

Ένας άγγελος πέρασε
και μου είπε να σε περιμένω.
Δεν είπα τίποτα.
Κοίταξα το φεγγάρι που γεμίζει,
τα παπούτσια μου που λασπώνει
η βροχή,
και για μια στιγμή νόμισα
πως έχω ριζώσει εδώ και αιώνες
και τα φύλλα μου σκόρπισαν
κουβαλώντας τη γύρη της απελπισίας μου
στα πέντε σημεία του ορίζοντα.
Θα σε περιμένω,
όσο απλά μπορώ,
θα κρατήσω την αναπνοή μου,
θα υπάρχω σιγαλά
και ίσως απόψε
να έρθεις.

29.11.2001

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡΑΣ

Δεν ήρθες.
Δεν άντεχα ούτε να κλάψω.
Περπάτησα μέσ' τη βροχή.
Ο εστιάτορας με ρώτησε
αν όλα πάνε καλά.
Του απάντησα μηχανικά ναι.
Τη νύχτα είδα στον ύπνο μου
ότι ανάθρεφα ένα μικρό μαύρο
    πάνθηρα
που του άρεσε να κοιμάται
    στη μασχάλη μου,
ακούγοντας τους χτύπους της καρδιάς μου,
και φοβήθηκα για μια στιγμή
    μη με κατασπαράξει.
Έπειτα όμως με κατέλαβε
    ένα κύμα εμπιστοσύνης.

30.11.2001

Ο ΓΑΛΛΕΙΑΣ ΠΕΘΑΝΕ. ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΣΥΜΠΛΗΝ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΕΙ.

Κοίταζα από ψηλά,
από το παράθυρο της κουζίνας,
τους πίνακές μου να τους καταπίνει
η φαγάνα του σκουπιδιάρικού,
αφού πέρασαν πρώτα από τον πρόχειρο
έλεγχο του σκουπιδιάρη.
Είναι μικρό το καμiónι της μετακόμισης.
Χωράνε μόνο οι καλοί. Κι αυτοί
είναι λίγοι.

Παρ' όλα αυτά σφίχτηκε η καρδιά μου
όταν τους είδα να χάνονται
στη φωτεινή σχισμή,
κι ένιωσα μια στιγμή
– τι λέω;
ένα κλάσμα του δευτερολέπτου –
όπως ο Δημιουργός
όταν βλέπει να πέφτουν οι Κακοί
από το λεπίδι
του άγγελου του Τιμωρού.

30.11.2001

Σήμερα δεν σε περιμένω πια.
Θυμός. Πίκρα. Απογοήτευση.
Εικόνες Ηφαιστείων.
Σβησμένα. Ενεργά. Ηφαίστεια που χιονίζουν στάχτη.
Δυο ξένοι, σε άλλη πόλη κάθε φορά.
Και πάντα ξένοι.
Είναι τόσο τρομακτικός λοιπόν ο έρωτας.
Είμαι εγώ τόσο τρομακτικός;
Τι άλλο έχεις να χάσεις;
Α, ναι. Ξέχασα. Την αξιοπρέπεια.
Την υστεροφημία. Το τι θα πουν οι άσπονδοι φίλοι
και οι εμμανείς εχθροί.
Εμένα δε με νοιάζει. Ούτως ή άλλως θα πουν,
βρέξει-χιονίσει.
Ίσως γι' αυτό να είμαι πιο ελεύθερος
να διαλέξω τη ζωή που μου ταιριάζει.
Το βράδυ είδα στον ύπνο μου
το τρελό γαϊδουράκι
που είχε ο παππούς μου
τα καλοκαίρια στον Ταΰγετο
που δεν άφηγε κανέναν να το πλησιάσει,
εκτός από μένα,
γιατί του χάιδευα το μέτωπο.
Έσκυβε σεβαστικά
και με βοηθούσε να καβαλικέψω
στη γυμνή ράχη του
και με πήγαινε βόλτα,
όσες ώρες ήθελα,
γιατί ήξερε ότι το αγαπούσα.
Όταν το ένιωθα κουρασμένο
κατέβαινα,
του έδινα να φάει,
να πιει δροσερό νερό από την κρήνη,
και του έλεγα πάντα καληνύχτα
πριν πέσει να κοιμηθεί.
Τόσο δύσκολο είναι λοιπόν
να μου τηλεφωνήσεις;
Κοιτάζω τις στέγες πάνω από το Πάνθεον
και ξέρω πως κάπου εκεί
κοιμάσαι κι εσύ
χαϊδεύοντας το μαξιλάρι πλάι σου.
Θα περιμένω
και θα καρτερώ.
Κι όταν θα πάψω να ελπίζω
ίσως τότε να 'ρθεις.

1.12.2001

ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ

Την αρχιτεκτονική του Ωραίου
ονειρεύτηκα
που βασιλεύει πάνω στο σκοτάδι,
κι αισθάνθηκα για λίγο μετέωρος
στο κενό,
αλλά όχι πλέον μόνος.
Το κεφάλι σου ρωμαϊκό νόμισμα
χρυσό
μου χαμογελούσε
κι ήταν τ' αστέρια γύρω σου
σα φωτοστέφανο.
Ξαφνικά μια φωνή,
τόσο μεστή που δεν είχε μέχρι
τότε ακούσει ανθρώπου αυτί
μάγεψε τ' αυτιά μου,
και σε είδα με τη μορφή που έχεις
την πραγματική
να τραγουδάς.
Κι ήμουν κι εγώ ευτυχισμένος
που ήμασταν εκεί,
οι δυο μας,
για πάντα,
στον έβδομο ουρανό, κι ακόμα πέρα.

7.12.2001

ΕΡΩΤΟΚΟΠΟΣ

ΣΙΣΣΥ Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ

Πρώτα πεθαίνει το είδωλό μας
                  στον Καιρό τον καθρέφτη,
μετά ο έρωτας των άλλων για μας
και τέλος ο Έρωτάς μας.

Ένας ψυχαναλυτής θα έλεγε
«το υποσυνείδητο πεθαίνει πάντα τελευταίο»,
κι ένας ζωγράφος
«τελευταίο παύει να κινείται το χέρι»·
μα για τον ποιητή φιλόσοφο
το γήρας είναι μόνο η αρχή
μιας αξιοθαύμαστης περιπέτειας
συμφιλίωσης με τον πνεύμα,
εκείνο που απαρνηθήκαμε
  μικροί
από την τρέλα του έρωτα
                  αποκαρωμένοι,
και στο οποίο πάλι θα επιστρέψουμε
όταν όλα μας προδώσουν
και η ύλη στο χώμα παραδοθεί.

13.1.2002

ΘΗΣΕΑΣ

Η νοσταλγία της ψυχής
για γωνιές λιγότερο βάρβαρες
του Σύμπαντος
του γνωστού
ανθυπομειδιά
κάτω από την καθημερινή φροντίδα
και το σφίξιμο των χειλιών
που δε λένε να χαλαρώσουν
ούτε με την προσδοκία του φιλιού
του επιθυμητού,
εκείνου που χιονίζει στάχτη
στα βουρκωμένα δέντρα
της θύμησης.

18.1.2002

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΟΠΟΣ

Μέσα στη σιωπή
ανθίζουν οι μανόλιες του ερέβους
σφριγηλές
ως επτάβαθμες πυραμίδες
λες και περιμένουν το πόδι που θα τις ανέβει,
πραγματικά,
όπως αδράχνουμε ένα χέρι,
όπως σφίγγουμε ένα σώμα αγαπημένο
και φοβόμαστε μην το πάρει
η φουσκονεριά του Νείλου
και το πάει προς τα εκεί
που οι φοινικιές φυτρώνουν ανάποδα
με τις ρίζες προς τον ουρανό.
Και το φως τριανταφυλλί.

19.1.2002

ΦΑΙΔΡΑ ΕΡΩΤΟΚΟΠΟΣ

Κοπίασα στη μοναξιά
κι αποκαρώθηκα στη θλίψη.
Κι όταν ήρθε η ώρα
να ιδρώσουμε στο μόχθο τον ερωτικό
ανέβηκα μονορούφι
τις επτά δεκάδες
των βαθμίδων
της πυραμίδας της σελήνης
για ν' ατενίσω
τα δυσθεώρητα μονοπάτια
του ήλιου
του εωθινού,
του αβασίλευτου.

Κοπίασα στη μοναξιά
κι αποκαρώθηκα στη ζήση
τη μονότονη και την πεζή.
Και όταν ήρθε η ώρα
για την ανάληψη
ανέβηκα γρήγορα την κλίμακα
προς τον ουρανό
για να ξεδιψάσω τα πνευμόνια μου
με την ασημοσύνη των άστρων
και να δω το σώμα μου
να γίνεται εκείνο το άλλο
το ερωτικό που ονειρεύτηκες
κι αρνιόσουνα να αγκαλιάσεις
πριν μετασχηματιστεί σ' εκείνη τη ζωή
την άφθαρτη,
που οι πεταλούδες δεν μπορούν
να καθήσουν επάνω του
κι η μοναξιά των άλλων όντων
το αναρριγιά
όπως το αεράκι το πέλαγο.

20.1.2002

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑ

Ο έρωτας των σεραφείμ
Ανιδιοτελής
Και αγαστός
Συντελεί τα μέγιστα
Στην ολοκλήρωση της αποστολής τους,
Που είναι να μεταφέρουν τις ψυχές
Των πιστών
Στις εσχατιές του Κόσμου.

Το νεφέλωμα παγώνει στις παρυφές του
Αλλά μένει ατόφιο στο κέντρο,
Έτοιμο να εξακοντιστεί προς όλες
Τις κατευθύνσεις,
Ασύστατο,
Και συνάμα μαθηματικά τέλειο,
Περιμένοντας εκείνο το
Χέρι το θεϊκό
Να συμπληρώσει τη δομή του
Με την ουσία
Που η τάξη δεν της αντιστέκεται
Και η αρμονία της χαρίζεται
Ευλαβικά,
Σαν ύμνος.

2.2.2002

ΕΔΕΜ

Καλλιεργώ τον κήπο του κόσμου
με την ταπεινότητα ενός μυρμηγκιού,
τη γυμνότητα ενός σαλίγκαρου,
τη δολιότητα ενός κρεμμυδοφάγου.
Όταν κουράζομαι ανεβαίνω
στη ροδιά για να λιαστώ
κι όταν με καταθλίβει
της ύπαρξης ο οχετός
και αηδιάζω τη μπουκιά από χώμα
μεθώ από τη γύρη των ανθών
της πορτοκαλιάς.
Οι φοίνικες με διασκεδάζουν
έτσι όπως φασκελώνουν τον ουρανό
κι έγινα ο καλύτερος φίλος με τα πουλιά
γιατί είμαι αόρατος
και δε βρίσκουν πού να με χτυπήσουν.

Κάποτε ερωτοτροπήσαμε με τις ώρες
με μία χρυσόμυγα,
κι όταν έφυγε συνειδητοποίησα
ότι είχε φάει από τ' αχλάδια
του Παραδείσου
γιατί βρώμισε όλος ο κήπος
αθανασία.

8.2.2002

ΣΑΝΝΑΣ

Λαίμαργοι της γνώσης,
απόκληροι της ηδονής,
στρέψαμε ατέλειωτες ώρες τους οφθαλμούς
στο μέσα φως,
έτσι που μας τύφλωσε ο ήλιος του δειλινού,
όταν είδαμε τον οφθαλμό του Όσιρι
να βασιλεύει, κι αναρωτηθήκαμε,
για άλλη μια φορά,
πού βγάζει αυτή η οδός
ανάμεσα στα πορνεία και στην προκυμαία,
ίσια μακριά στην παρατήρηση των άστρων,
που μας κοιτάν στοχαστικά από ψηλά,
και φεύγουν γρήγορα, μην τα μολύνει
η απύλωτη λαιμαργία μας για Γνώση,
η ακόρεστη δίψα μας για ζωή.

11.2.2002

ΠΡΟΣΚΑΙΡΗ ΔΟΞΑ

Τώρα θέλω να λούσω τα μαλλιά μου
Στο φως
Για να βγάλω τα παράσιτα
Του ελέους.
Τώρα θέλω ν' απολυμάνω την ψυχή
Από τη σκέψη των εχθρών μου
Και ν' ανέβω ταχύτατα προς τα επάνω,
Πέστροφα, αντίθετα στο ρεύμα.
Η νοσταλγία της ψυχής
Είναι ό,τι μας απέμεινε στην κοιλάδα
Αυτή των δακρύων,
Όπου όλα μάταια:
Και τα διαμάντια, και το χρυσάφι
Και τα υποστατικά.
Μόνο ο έρωτας μένει,
Εκείνη η θυσία στο βωμό
Του Υπέρτατου Όντος,
όπου δύο ψυχές ψάλλουν
Με όλη την προσκαιρότητα
Του φθαρτού σώματός τους
Σε πλήρη δόξα.

13.2.2002

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΩΝ ΑΛΧΗΜΙΣΤΩΝ

Ο έρωτας συνήθως είναι μονόδρομος
Και κάποτε δεν είναι αδιέξοδος.

Κι εγώ σήμερα γυρεύω ν' απολαύσω
Το άγγιγμά σου το ερωτικό
Για να γλιτώσω από το φόβο
Που μου σφίγγει την καρδιά
Με τις τανάλιες του πόθου
    Για μια ζωή άλλη,
Βυθισμένη με τα κατάφορτα
    Πλοία των πειρατών
Και το χρυσάφι του Μίδα
Που δε μπόρεσε να του εξασφαλίσει
    Την αθανασία,
Όσο κι αν αυτή μόνο ποθούσε
    Κατά βάθος,
Γι' αυτήν διψούσε,
Σε αυτήν έστρεφε κάθε πέταλό του
    Εωθινό,
Κι ο Σόλων ορθώς του απεκρίθη:
«μηδένα προ του τέλους μακάριζε»
Γιατί το χρυσάφι του Μίδα
Είναι φθηνότερο
Από το χρυσό των αλχημιστών.

18.2.2002

ΦΡΑΓΓΕΛΙΟ

Τώρα θα ενδυθώ
την αυθεντία της αγάπης,
που είναι ταπεινή
και συνάμα σκληρή
    με το άδικο,
κι όμως χωρίς μίσος
    για τους αδικούντες,
μόνο οργή,
    δίκαιη οργή
αντλημένη από της Στυγός
τα φρικτά νερά.

18.2.2002

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΕ ΣΕ ΧΑΡΑ

Στα μαύρα νερά της θλίψης
Που βρέθηκα να τσαλαβουτώ
Διάφορα πανάθλια όντα
Μου πρότειναν να κολυμπήσουμε,
Μα ήτανε η θάλασσα παχιά σα λάσπη,
Και κάτι ξύλινες καμπάνες,
Μπαρουτοκαπνισμένες,
Που πλήρωναν χρυσάφι οι ιθαγενείς,
Ήταν πολύ μικρές
Για να στεγάσουν τη μορφή Σου,
Κι έμεινα εκεί, να ονειροπολώ
Το Φως
Που θα μας χάψει,
Γενναιόδωρο προς όλους,
Και κυρίως προς το σκοτάδι,
Που θα το κατακτήσει
Με την πρώτη ανάσα.

20.2.2002

Η ΔΙΚΑΙΑ ΘΥΣΙΑ

«Η ναυτία που νοιώθει το φως
όταν ετοιμάζεται να ριχτεί
στο σκοτάδι,
με καταβάλλει και πάλι,
όμως δεν υπάρχει άλλος τρόπος
να την ξεπεράσω
παρεκτός ν' αφεθώ να βουλιάξω
στην άβυσσο που θα εξευγενίσω
με τη δίκαια θυσία μου»,
είπε η πυγολαμπίδα, και γλίστρησε απαλά
στα μουχλιασμένα τοιχώματα.
Στην αρχή η φρίκη τη συνεπήρε,
Όμως ένοιωσε ότι δεν ήταν μόνη,
Και παρευθύς ένας γαλαξίας
Πυγολαμπίδων και άλλων φωτεινών
Υπάρξεων
Έκαναν τη νύχτα μέρα,
Και το Σκοτάδι αγαλλίασε
Κι αφέθηκε ηδονικά
Στην πολυπόθητη εισβολή.

21.2.2002

ΛΟΥΛΑΚΙ

Δεν μας απογοητεύουν οι άνθρωποι
Αλλά η ζωή,
Που είναι πάντα κατώτερη των προσδοκιών μας,
Εμάς που συνηθίσαμε σε μια άλλη άπλα,
Σ' ένα άλλο Φως που περονιάζει
Τα μάτια των ασεβών
Και τους τυφλώνει.
Απλώνω τους στίχους μου
Στην ταρατάσα,
Με τα λινά σεντόνια,
Να στεγνώσει το μελάνι,
Να βρουν οι λέξεις δικαίωση,
Να 'ρθεί το νόημα και να πυρώσει
Στην κάψα του μεσημεριού την ερωτική,
Κι αναρωτιέμαι ποιος να έχει δίκιο
Και ποιος άδικο
Σ' αυτή την Κόλαση του καπνού
Που μας κυκλώνει,
Και μια φωνή,
Αρχαία φωνή,
Βγαλμένη απ' του Καιρού τα βάθη,
Μου απαντάει:
«Κανείς. Μόνο το Φως μας δικαιώνει».

22.2.2002

ΑΜΛΕΤ

«Υπάρχουν τόσα μυστήρια
σε γη και ουρανό
που η φιλοσοφία μας δεν τα φτάνει»,
έτσι που κάποτε πρέπει να περάσουμε
από το σχολείο του θανάτου
για να διακρίνουμε αυτά
που η μυωπία της επιστήμης
μας αποκρύπτει.
Κι έπειτα τίποτα πια δεν είναι το ίδιο.
Γιατί, αν είμαστε τυχεροί κι επιζήσουμε,
Μια άλλη ασφάλεια,
Μια άλλη τάξη απειλεί τις προκαταλήψεις μας,
Και μια ταξιαρχία ολόκληρη
Άγνωστων όντων
Βρίσκεται στη δούλεψή μας
Για να μας προφυλάξει από το Κακό
Και τις άπειρες αποχρώσεις του.
Κι εκεί που λες
Πως το ταξίδι εδώ τελειώνει,
«σε δέκα, είκοσι, τριάντα,
ή – το πολύ – σαράντα χρόνια,
όταν θα είμαστε γέροι»
συνειδητοποιείς
ότι το ταξίδι μόλις άρχισε
προς κόσμους μακρινούς,
που το ψυχρό μάτι των τηλεσκοπίων
δεν συλλαμβάνει.
Αυτά είχα να πω
Και τώρα όποιος θέλει
Ας ρίξει το πρώτο το λιθάρι.

27.2.2002

ΝΕΚΡΑ ΦΥΣΙΣ

Το φως πέφτει βαρύ ανάμεσα από τα σύννεφα
Κι ένα κτίριο κατεβάζει τα παράθυρά του
Σα να δακρύζει.
Σε λίγο θα φυτρώσουν ομπρέλες,
Και τα τρόλεϊ γιγάντια σαλιγκάρια
Που ξέχασαν το καβούκι τους
Στο αμαξοστάσιο,
Θα τρελαθούν
Από τις ηλεκτρικές εκκενώσεις
Των καλωδίων
Που δεν ξέρουν πια
Αν στηρίζουν τον ουρανό
Ή ο ουρανός τα στηρίζει.
Σε λίγο στην πόλη θα πέσει βροχή
Κι εγώ λυπάμαι τους κίτρινους
Στήμονες
Των λουλουδιών
Που δεν πρόλαβαν να ζευγαρώσουν.

Παρίσι-Πάνθεον, 28.2.2002

ΙΑΣΩΝ

Κύριε, στο θρόνο Σου
Απιθώνω την ψυχή μου
Να ξαποστάσει
Από του βίου το φρικτό τριγμό
Και τον παιδεμό των σωμάτων.
Έσφαλλα, το ξέρω
Να μπολιάσω το φως
Με τη σκουριά του Σκότους,
Το σώμα του Έρωτα
Με την ψώρα της ιδιοκτησίας,
Τη φώτιση του Απόλλωνα
Με τη λάμψη των κοσμημάτων,
Την αληθινή Σοφία
Με τη δοκησιοσοφία των συγγραμμάτων.
Τώρα αφήνω την ψυχή μου
Πέτρα
Να βουλιάξει
Στα βαθιά νερά της γνώσης.

3.3.2002

ΑΚΑΚΙΑ ΜΕ Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Μεγάλωσα κάτω από μία δενδροστοιχία
Ακακίες
Που μ' ανάθρεψαν
Και με στεφάνωσαν
Με τις βελόνες του Ήλιου
Για να με κλάψουν μετά
Και να με μυρώσουν
Με το αιώνιο βάλαμο του Ερμή,
Και να με λιτανεύσουν
Σε όλα τα στενά και τα σοκάκια
Της πολίχνης στην οποία γεννήθηκα
Μαζί με τον Αιώνιο Νεκρό
Που σε λίγο θ' αναστηθεί.

7.3.2002

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ο Τειρεσίας απέμεινε χρόνια ν' αναρωτιέται
Πώς θα μπορούσε
– με ποια στοιχεία –
να καταγράψει τη γλώσσα των πουλιών,
κι η θεά του αποκρίθηκε:
«Γι' αυτό σε τύφλωσα.
Αλλιώς το γένος των πουλιών
Θα εξαφανιζόταν από το μένος των ανθρώπων.
Κι αυτά τα λέγω εγώ – φαντάσου –
Η Άρτεμις, θεά του κυνηγιού!»

8.3.2002

ΤΡΟΜΟΣ ΚΕΝΟΥ

Πέρα απ' τη ζωή μας
Υπάρχουν τα κολεόπτερα του ελέους,
Οι θαμπές ακρογιαλιές
Και αγκαλιές λάγνες,
Συμπόσια φαύνων
Και οργιαστικοί χοροί παρθένων,
Φρικιαστικές μουσικές
Ασύλληπτων οργάνων,
Και λασπωμένες παραλίες
Που ετοιμάζονται να καταπιούν
Τα σπίτια των ξυλοκόπων.

Πέρα απ' τη ζωή μας
Υπάρχει το Πουθενά
Και το Άπειρο,
Κι εμείς καλούμαστε να στηριχτούμε
Και να χτίσουμε
Σ' ένα μικρό χαλίκι
Χαμένο στο διάστημα.

14.3.2002

ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΩΡ

Βρήκαμε την ψυχή μας
Και τη χάσαμε στα ζάρια.
Τώρα περιμένουμε κάποιον
    Να μας τη χαρίσει,
Όμως κανείς δεν συντρέχει
Να μας δώσει χείρα βοηθείας,
Και ξέρουμε πια
Ότι για να κερδίσουμε
Αυτή την ψυχή που παίξαμε
    Τόσο ασυλλόγιστα στους πεσσούς,
Χρειάζεται μπόλικη αγάπη,
    Ιδρώτας
Κι αίμα.

ΘΕΟΣΤΡΟΦΟΙ

Τώρα καταλήγουμε στο Αόρατο
Γιατί το απτό μάς έγινε βαρετό
Κι απροσπέλαστο.

Τώρα καταφεύγουμε στο Επέκεινα
Αφού το Εδώ και Τώρα
Μετεστράφη
Από ευκτέον σε ανέφικτον.

Τώρα καταφεύγουμε στο Θεό,
Όπως όλοι οι απελπισμένοι
Αναζητώντας τη λύτρωση.

Τώρα καταλήγουμε στη μοναξιά·
οι Επτά Ουρανοί ανοίγουν να μας
υποδεχτούν·
υπηρεσία θ' αναλάβουμε στις ταξιαρχίες
των αγγέλων
που υμνούν τ' όνομά Του το σεπτό·
κι η μοναξιά ουκ έστιν έτι.

21.3.2002

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Στο Δημήτρη-Σεραφείμ

Το δάχτυλο που γράφει στην άμμο
Του αιγιαλού
Μιλάει για αιώνιες αλήθειες
Που θα τις σβήσει ο Καιρός,
Γνωρίζει όμως ότι ένα άλλο
Αόρατο χέρι
Ακολουθεί την κίνησή του
Και γράφει μ' ανεξίτηλη μελάνη
Στο χρυσό βιβλίο της Ζωής.

Κι αυτό που μοιάζει τώρα μάταιο,
Πρόσκαιρο
Και προσωρινό
Αποκτάει μία άλλη βαρύτητα
Στο δικαστήριο της Αγάπης,
Όπου μία στάμνα νερό
Που χαρίζεται απερίσκεπτα
Στον διψασμένο,
Αποκτάει αξία μεγαλύτερη
Απ' όλα τα πλούτη του Κόσμου.

Όσο για τα λόγια
Που δεν είπαμε
Γιατί το σώμα του έρωτα
Τώρα γι' αλλού πετάει
Γράφονται κι εκείνα ανάγλυφα
Για να τα ψηλαφήσουμε
Όταν θα επιστρέψουμε
Γέροντες και τυφλοί
Σε όλες σχεδόν τις αισθήσεις
Στο ήσυχο λιμανάκι της πατρίδας
Εκεί που αποκτάει αξία
Και το χάδι που δε στέρξαμε
Να δώσουμε,
Ή κάποια μοίρα κακή
Μας στέρησε
Την ολοκλήρωση της στοργής μας.
Και τι να πεις για τα λεωφορεία,
Και τους πόθους της ακρογιαλιάς,
Τ' αηδόνια στο Πήλιο,
Στις Μηλιές,
Που δεν κουράζονται να ονειρωδούν
Το Άγνωστο,
Για τα χαϊμαλίκια,
Και τους πόνους,
Μιας άλλης ζωής, άφατης,
Τα συχαρίκια
Και τους πόθους
Μίας γοργόνας που βγήκε στη στεριά
Γιατί ερωτεύτηκε τη σοφία
Ενός κουτσού Κένταυρου.

ΒΟΤΑΝΙΣΜΑ

Δυο θλιμμένα μάτια
Χωράνε όλες τις θάλασσες
Του κόσμου.
Δύο χυμώδη χείλη
Που γίνονται λεπτά,
Σαν τη γραμμή του ορίζοντα
Ανάμεσα σε σύννεφα βαριά
Και τον ωκεανό τον ανταριασμένο,
Χωράνε την πίκρα
Όλης της οικουμένης.
Οι ορφανές αγκαλιές
Ανοίγουν
Για να ενστερνιστούν το άπειρο.
Οι ανεμοδαρμένες ελιές
Ονειρεύονται τη γαλήνη
Για να στάξουν λίγο λάδι
Στις πληγές των κυκλαμίνων.
Οι στροβιλιζόμενες φωτιές
Ονειρεύονται
Την κατακόρυφη εκτίναξη
Για να ενωθούν με το φωτεινό κέντρο
Και να πάψουν οι σκοτεινιές
Να τους τρώνε τις σάρκες,
Όπως οι αετοί
Το συκώτι του Πενθέα.

Καλά Νερά, 23-25.3.2002

ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΑΣΤΡΟ

Γεννημένος μοναχός
Σε καιρούς αλλοτινούς
Ξοδεύεις ασυλλόγιστα
Το λίγο φως που σου δόθηκε
Για να μη βρει τίποτα
    Η σκοτεινιά
        Να κυριεύσει.

– Πήγαμε πέρα από την πίκρα,
Πέρα από την προσμονή
    Της ανταπόδοσης
Πέρα πολύ
Κι απ' το τραγούδι
    Των Σειρήνων,
Χωρίς να φράξουμε τ' αυτιά
    – δε χρειάστηκε –
Αποκωδικοποιήσαμε όλους τους μύθους,
Και μας έμεινε μια ελπίδα:
Να δούμε το Φως να θριαμβεύει,
Πολύ μετά αφού βασιλέψει
Το δικό μας φως.

25.3.2002

ΔΕΣΠΩ

Η ψυχή ταξιδεύει ελεύθερη στα στρώματα του αιθέρα
ακολουθώντας τις θύελλες της έρημος
και τους μουσώνες
στην ακρογιαλιά
μιας θάλασσας από σοκολάτα,
και το καλοκαιρινό μας θέρετρο
διώροφο παλάτι της Πομπηίας
με ένα Ροδίτικο υπερώο
για καπέλο.
Η ψυχή ταξιδεύει ελεύθερη από την Πλουτάρχου
στην Πλάκα
για να γεφυρώσει τα ασυμβίβαστα
και να μπολιάσει με το Καλό
το δένδρο της Γνώσης,
το φρικτό,
εκείνο που κάποιοι κάποτε το παρομοίωσαν
με την Αμαρτία.
Η ψυχή ταξιδεύει ελεύθερη
από Ευρώπη σε Αμερική
κι από εκεί στα χωράφια της Βαλκανικής
όπου δυο μαύρα μάτια
σκυμμένα σε κάμπο μουσικό
ξεβοτανίζουν τα χωράφια της αθανασίας.
Η ψυχή ταξιδεύει ελεύθερη
από το Μολιέρο στο Σαίξπηρ
για να προσγειωθεί στην «Τρελή του Σαγιώ»
του Ζιρωντού
και να μας δώσει ένα μάθημα ζωής
στο «Χάρολντ και Μωντ»:
ο Έρωτας ποτέ δεν πεθαίνει
«μακάριοι οι ειρηνοποιοί
ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται...»

ΣΤΑ ΚΑΛΝΤΕΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Στο Χρίστο Γεωργίου

Οι πόλεις μυστικές.
Κάτι είδες, κάτι άκουσες
Και το χέρι μένει κομμένο,
Να σκαλίζει στο χαρτί
Κάτι υποψίες σκιών,
Που διαβήκανε από τ' αυτί
Και περάσανε από την άλλη άκρη,
Εκεί που μήτε ο Έρωτας
Μήτε η ερημιά
Ομοιοκαταληκτούν με το γιατί
Και το σώμα ζητά
Να νιώσει τη δροσιά
Μιας ζωής άλλης,
Χαμένης στα στενά σοκάκια
Του Σύμπαντος,
Ακολουθώντας μια μουσική
Που παίζει ένας αυλός
Χωρίς στόμα.

20.4.2002

Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΔΕ ΜΙΛΗΣΕ

Δυο χέρια που χαϊδεύουν ένα ξόανο
Και το ξόανο δεν ανταποδίδει
Τον εναγκαλισμό.
Δυο μάτια, τρομαγμένα πουλιά,
Που έχουν ήδη πιαστεί
Προ πολλού στο δόκανο.
Δυο ανεμοδαρμένες σημαίες
Που δεν αντιπροσωπεύουν πια
Κανένα κράτος.
Δυο φιλιά που κάποτε είχαν
Σάρκα, και τώρα διαγράφονται
Ανάγλυφα σ' ένα κράνος από κιμωλία.
Δυο προσταγές από κατώτερο
σε ανώτερο, που εκτελέστηκαν
και οι δύο,
για να πάρει το μαγγανοπήγαδο
μπροστά, και οι κουβάδες
ν' αδειάσουν την Αντι-ύλη
στο γνωστό κόσμο, τον χωμάτινο,
λαγήνι που ψήθηκε χρόνια
στον ήλιο,
και όσο πάει και λεπταίνει,
από τη δίψα των πλασμάτων εκείνων
που γυρεύουν να σφετεριστούν
την τελευταία σταγόνα
μιας πηγής από αιώνες εξαντλημένης.

20.4.2002

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ

Άνθρωποι αφημένοι στον ήλιο
    Να στεγνώσουν,
Πέταλα λουλουδιών που αναρρωνύουν
Από μακρόχρονη ασθένεια,
Μίσχοι λουλουδιών που κουράστηκαν
Ν' αντέχουν το βάρος του Αόρατου,
κι ο Ηρακλής γύρισε άπρακτος
Από την άκρη του Κόσμου,
Γιατί ο Άτλας είχε αποκοιμηθεί
Κι ο Ουρανός είχε γείρει
    Πάνω στη Γη
Σε μιαν απέραντη συνουσία.
Εδώ, στους Κήπους του Λουξεμβούργου
Άφησα κι εγώ την ελπίδα μου
Να ποτιστεί από τις ακτίνες
    Του ήλιου,
Αποτύπωσα στη μνήμη μου
Όλα τα χρώματα και τα σχήματα
    Των λουλουδιών,
Ικανά να θρέψουν μία ολόκληρη
    Γενιά στην αιχμαλωσία,
Κι έχοντας έτσι αποθηκεύσει
Γύρη αρκετή
    Για να γονιμοποιήσουν
Οι Σφήκες του Αρμαγεδδώνα
Τους μίσχους που ξαμώνουν
Στητοί το τεράστιο
Κόκκινο φεγγάρι,
Βυθίστηκα πάλι στο Σκότος
    Της ακολασίας,
Κουβαλώντας χλωρή στάχτη
    Πάνω στα φτερά μου
Για να φωτίσει την επόμενη Αυγή
    Πάνω από το βουνό.

22.4.2002

MAYA

Οι παγίδες που θέτει ο χρόνος
Είναι πολλές.
Όμως έξω από το χώρο
Ο Πατέρας μάς καλεί
Να μας διδάξει
Τα μυστήρια κόσμων άλλων,
Εκεί που το μελάνι
Αυτής της γης
Ξεθωριάζει σ' ένα φύσημα του ανέμου,
Και κάπου μακριά
Όλα όσα εδώ ζήσαμε
Γίνονται μια ανάμνηση βαριά,
Όπως το άρωμα της ακακίας.

27.4.2002

ΜΥΘΟΣ

Κι είπε ο σκορπιός στην ακρίδα:

— Πρόσεξε! Το να πετάς είναι
επικίνδυνο άθλημα.

Μπορεί να κάψεις τα φτερά σου

Κι έπειτα να σέρνεσαι

Για μια ζωή.

Κι είπε η ακρίδα στο σκορπιό:

— Πρόσεξε! Τόσο δηλητήριο

είναι επικίνδυνο

γι' αυτόν που το κουβαλάει.

Μπορεί να πέσεις πάνω στο κεντρί σου

Την ώρα που αλλάζεις πλευρό.

28.4.2002

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ ΤΟΥ VAN GOGH

Το να βρίσκεις την κίνηση
Μέσα στο τοπίο,
Αυτό διακρίνει το ζωγράφο.
Να μετατρέπεις το λόγο
Σε κίνηση των μελών
Που βιάζονται να αιματοβαφτούν
Στο Άλογο.

Τα χρυσάνθεμα είναι κεφάλια
Ανθρώπων που τρελάθηκαν,
Και γέρνουν ευλαβικά
Στον εσπερινό
Της εκκλησίας εκείνης
Όπου δεν υπάρχουν παράθυρα,
Κι οι τοίχοι πλημμυρίζουν
Ένα άφατο φως,
Εκείνο που θα γεννήσει το άρρητο,
Στη γωνιά του ιερού,
Που τραγουδούν ανέμελα δυο τζιτζίκια
Και η ακρίδα στάθηκε για λίγο
Να ξαποστάσει.

Amsterdam, Van Gogh Museum, 29.4.2002

«ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΑΣΤΡΟ ΟΥΡΑΝΟ»

— Ένα κυπαρίσσι ήμουνα, Κύριε,
κάτω από τα πέλματα τ' Ουρανού.
Τι μπορεί να διδάξει ένα δέντρο;
Δεν μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο,
Ούτε καν την καρδιά ενός ανθρώπου.

— Λάθος, Γίνεται αντιστύλι
του διαβάτη
και τον δροσίζει με τη βαριά
μυρωδιά του.
Αγκυλώνοντας την όσφρηση
Ευαισθητοποιείται η ακοή,
Και η όραση οξύνεται.
Τότε μπορεί, λέγω, μπορεί,
Να κοιτάξει πέρα απ' τα φαινόμενα
Και να στάξει μέσα στα μάτια του
Για μια στιγμή
Το έλεος του Αγνώστου.

Amsterdam, Van Gogh Museum, 29.4.2002

ΥΙΟΘΕΣΙΕΣ

Φαίνεται πως ο Πόνος
Βρίσκει μια γούρνα
Μέσα μας και βουλιάζει
— αδιάβροχη —
κι όταν σκύβουμε να καθρεφτιστούμε στα νερά του
για να φτιάξουμε τη χωρίστρα μας
ξεπετάγεται ευθύς
και μας μαχαιρώνει
με την πρώτη του οξύτητα
την αλλοτινή
ως εάν τίποτα να μην πέρασε,
ως εάν να μη διαβάσαμε
τόσα βιβλία,
να μην οφθαλμοπορνέψαμε
τον πόνο των άλλων
για να λησμονήσουμε
το δικό μας,
ως εάν όλα αυτά να έγιναν
κάπου αλλού,
κι έρχονται εδώ και τώρα
για να διεκδικήσουν
τα κληρονομικά δικαιώματά τους.

12.5.2002

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θα είμαστε μοναχικά αστέρια
Σε μακρινούς ουραμούς.
Θα λουζόμαστε στην αστρική
Σκόνη.
Ακόμα κι οι κομήτες
Θα μας αποφεύγουν.
Αφόρητοι, και στο ίδιο μας
Το αίμα.
Ευσπλαχνικοί για τους ανθρώπους
Που αγάπησαν
Και πόνεσαν
Και προδόθηκαν.
Θα χαρίζουμε το διαμάντι
Των ματιών μας
Μόνο στους τυφλούς ζητιάνους
Που δεν μπορούν
Να το εκτιμήσουν,
Και θα διανύουμε
Ασύλληπτες διαδρομές
Σε γαλαξίες
Που δεν θα ξέρει κανείς
Τ' όνομά τους.

18.5.2002

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΠΕΠΛΟ

Αυτή η δοκιμασία δεν έχει τελειωμό.
Εις το πυρ το εξώτερον
Καταδικασμένοι
Περιμένουμε ένα χέρι σπλαχνικό
Να μας χαρίσει
Τη δρόσο της αθανασίας.
Μέσα από τα προπετάσματα
    Των φλογών
Διακρίνουμε γαλαξίες
Να γεννιούνται και να πεθαίνουν
Μέσα σε μία ώρα,
Και τα πρόσωπα εκείνων
Που δε στέρξαμε να δώσουμε
Μια κουβέντα στοργική
Διαρκής υπόμνηση
Του πόσο εύκολη είναι η κακία.

13.6.2002

ΕΠΙΘΑΛΛΙΟ

Στων οστράκων το σωρό
Νυχοπάτησα
Αναζητώντας το κέλυφος
Του έρωτά μας
Του αλλοτινού,
Και δεν το βρήκα
Γιατί τα ωκύστροφα φτερά
Της Μναμοσύνης
Το διακτίτισαν σε άλλους ουρανούς
Για να λάμπει
Με την αιώνια μαρμαρυγή
Της δόξας.

18.6.2002

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τα τριχωτά στήθη του Άρη
Στα λεία στέρνα των αγαλμάτων.
Το γαλάζιο της θάλασσας του μεσημεριού
Αντικαθρεφτίζει τη στυφάδα του πεύκου
Και το σμαράγδι των ματιών σου
Τη νοσταλγία ενός ουρανού άλλου
Που δε δίνει τόπο στα ερέβη.

Κόρνιθος, 22.6.2002

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΡΩΞΕΙΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ
ΤΙΤΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ
ΣΥΝΘΛΙΨΙΣ
ΛΕΥΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ
ΓΕΝΕΘΛΙΑ
ΑΣΩΜΑΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ
ΑΣΤΡΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ
ΑΡΗΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΩΡ
ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ
ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ
ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ
ΤΕΥΚΡΟΣ
ΑΜΠΩΤΗ ΣΤΟ ΝΕΙΛΟ
ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΧΡΟΥΣ ΑΛΥΚΗ
ΙΑΩ-ΙΩ
ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΙΑ
ΘΕΑ-ΓΟΝΙΑ
ΛΑΟΘΟΗ
ΝΕΜΕΣΙΣ
ΑΝΕΠΑΙΣΘΗΤΩΣ Μ' ΕΚΛΕΙΣΑΝ
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΜΠΗΙΑ
ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΥΓΡΑΦΩΤΑΤΟΣ
ΑΝΑΤΟΛΙΖΟΥΣΑ ΔΥΣΗ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΖΩΗΣ
ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ
ΦΡΥΚΤΩΡΙΑ ΕΝΤΟΣ ΘΥΛΑΚΟΣ
ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ
ΕΥΡΙΠΙΔΕΙΑ ΕΞΟΔΟΣ
ΕΡΩΞΕΙΣ
ΚΛΕΙΣΤΟΦΟΒΕΙΟΝ ΜΕ ΘΕΑ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΕΤΡΑΔΙ
Η 25^η ΩΡΑ
ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΕΝ ΘΕΡΜΩ
ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΑΝΕΦΙΚΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΜΙΧΑΗΛ
ΑΣΚΗΤΗΣ
ΣΑΝ ΠΑΛΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
ΕΠΙ ΜΑΤΑΙΩ
ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΑΡΑΝΤΑΗΜΕΡΑ
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΦΕΥΓΕΙ
ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΜΙΑΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗΣ ΠΤΩΣΗΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ
ΜΕΤΑ-ΕΡΩΤΙΚΑ
ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ
ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΦΟΒΟΣ
ΛΥΤΡΩΣΗ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

ΜΕΤΑ-ΕΡΩΤΙΚΑ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ-ΧΩΡΙΣΜΟΣ: ΚΟΙΝΗ ΜΑΣ ΜΟΙΡΑ
ΕΦΗΒΙΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ
ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΡΑΤΑΙΑ ΑΓΑΠΗ
ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ
Η ΑΣΙΓΑΣΤΗ ΚΡΑΥΓΗ
ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΕΘΕΞΗ ΧΩΡΙΣ ΜΕΘΗ
ΕΡΩΤΑΣ ΘΕΟΣ
ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΟΧΥΛΙ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ
ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ
ΝΑΪΦ
ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΚΟΛΥΜΠΙ ΣΕ ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΑ ΝΕΡΑ
ΣΥΝΗΘΗΣ ΔΙΑΦΥΓΗ
ΑΙΟΛΙΚΟΝ
ΕΩΛΙΚΟΝ
ΓΕΡΑΝΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ
Ο ΠΟΡΦΥΡΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΗΔΥΠΑΘΕΙΑ
ΥΜΝΩΔΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΕΙΨΗ
ΠΑΡΑΠΟΝΟ
ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΩΣΕΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΩΡΑ
ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΑΓΟΡΑΦΟΒΙΑ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΓΑΛΗΝΗ
ΠΑΛΙΝΕΦΗΒΙΣΜΟΣ
ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ-ΚΑΦΚΑ
ΕΡΙΤΙΜΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΦΟΒΙΑ
ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΓΑΝΥΜΗΔΗ
ΑΛΜΥΡΑ ΔΕΣΜΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ
ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
ΩΔΕΙΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ
ΚΙΤΡΙΝΟ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ
Ο ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΚΡΟΚΟΣΜΟΣ
ΕΠΙΓΝΩΣΗ
ΤΙΜΗ ΑΣΥΜΒΑΤΩΝ ΕΥΘΕΙΩΝ

ΕΔΕΜ
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΓΚΑΛΗ
ΘΗΣΕΑΣ
ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ
ΓΛΥΚΟΠΙΚΡΟΝ ΑΜΑΧΑΝΟΝ ΟΡΠΕΤΟΝ
ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΨΥΧΗΣ
ΑΥΤΟΦΥΗΣ ΕΛΠΙΔΑ
Η ΚΡΥΦΗ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΚΛΕΙΝΟΝ ΑΣΤΥ
ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ ΚΑΙ ΝΙΦΑΔΕΣ
ΠΡΟΔΟΣΙΑ
ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ ΦΩΤΟΣ
ΟΡΘΡΟΣ
ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ
ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗΣ
Ο ΠΑΠΠΟΥΣ Ο ΑΙΣΩΠΟΣ
ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟΣ
ΕΠΩΔΟΣ ΣΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΕΦΑΛΙ
ΤΟ ΠΑΛΙΟ, ΚΑΛΟ ΚΡΑΣΙ
ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΓΚΟΓΙΑ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΣΤΗ ΓΡΑΦΗ
Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ
ΨΙΜΜΥΘΙΑΣΗ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ
ΑΠΟ ΧΑΜΕΝΗ ΟΠΕΡΑ
ΤΟ ΠΑΡΑΛΟΓΟ
ΛΑΤΡΕΙΑ
Η ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ ΤΟΥ ΣΙΛΩΑΜ
ΜΥΗΣΗ ΣΤΗΝ ΗΔΟΝΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΕΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΙΜΑΓΟ
ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΑΙΔΙ
Ο ΝΕΚΡΟΣ
SANCTA RITA
ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΒΟΛΗΣ
Η ΓΥΡΗ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡΑΣ
Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ ΠΕΘΑΝΕ. ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΕΙ
ΕΝΕΡΓΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ

ΕΡΩΤΟΚΟΠΟΣ

ΣΙΣΣΥ Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ
ΘΗΣΕΑΣ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΟΠΟΣ
ΦΑΙΔΡΑ ΕΡΩΤΟΚΟΠΟΣ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑ
ΕΔΕΜ

ΣΑΝΝΑΣ
ΠΡΟΣΚΑΙΡΗ ΔΟΞΑ
ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΩΝ ΑΛΧΗΜΙΣΤΩΝ
ΦΡΑΓΓΕΛΙΟ
ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΕ ΣΕ ΧΑΡΑ
Η ΔΙΚΑΙΑ ΘΥΣΙΑ
ΛΟΥΛΑΚΙ
ΑΜΛΕΤ
ΝΕΚΡΑ ΦΥΣΙΣ
ΙΑΣΩΝ
ΑΚΑΚΙΑ ΜΕ Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ
ΤΡΟΜΟΣ ΚΕΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΩΡ
ΘΕΟΣΤΡΟΦΟΙ
ΠΑΡΑΒΟΛΗ
ΒΟΤΑΝΙΣΜΑ
ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΑΣΤΡΟ
ΔΕΣΠΩ
ΣΤΑ ΚΑΛΝΤΕΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΔΕ ΜΙΛΗΣΕ
ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ
ΜΑΥΑ
ΜΥΘΟΣ
ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ ΤΟΥ VAN GOGH
«ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΑΣΤΡΟ ΟΥΡΑΝΟ»
ΥΙΟΘΕΣΙΕΣ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ
ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΠΕΠΛΟ
ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟ
ΑΠΟΛΛΩΝ